काही दरवाजे उघडायचे नसतात...
काही दरवाजे आपल्यालास उघडतात.

13 वा दरवाजा

SCI-FI | HORROR | MYSTERY | THRILLER

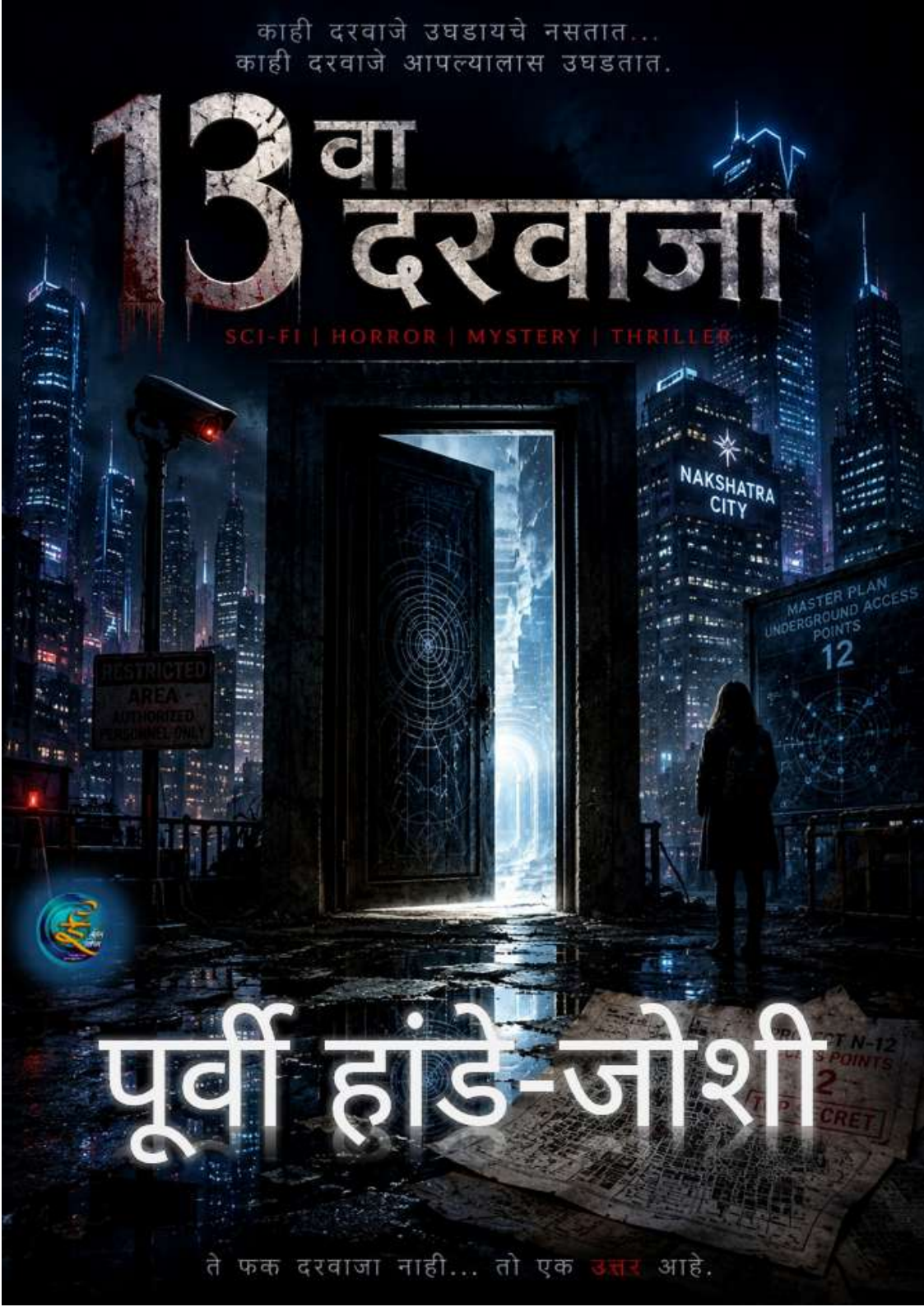

पूर्वी हांडे-जोशी

ते फक्त दरवाजा नाही... तो एक उत्तर आहे.

ई साहित्य प्रतिष्ठान

सादर करत आहे

१३वा दरवाजा

एक विज्ञान-भय-रहस्य थ्रिलर कादंबरी

लेखिका

पूर्वी हांडे-जोशी

१३वा दरवाजा (कादंबरी)

लेखिका : पूर्वी हांडे-जोशी

पत्ता: डीसेंट संस्कृती सोसायटी, प्रिया टाउनशिप, अमरावती

मोबाईल क्रमांक: ८१४९८०७४७९

ई-मेल: Pratiksha.hande22@gmail.com

मुखपृष्ठ- पूर्वी हांडे-जोशी (AI सहाय्य)

या पुस्तकातील लेखनाचे सर्व हक्क लेखकाकडे सुरक्षित असून पुस्तकाचे किंवा त्यातील अंशाचे पुनर्मुद्रण वा नाट्य, चित्रपट किंवा इतर रुपांतर करण्यासाठी लेखकाची लेखी परवानगी घेणे आवश्यक आहे. तसे न केल्यास कायदेशीर कारवाई (दंड व तुरुंगवास) होऊ शकते.

This declaration is as per the Copyright Act 1957 read with Sections 43 and 66 of the IT Act 2000. Copyright protection in India is available for any literary, dramatic, musical, sound recording and artistic work. The Copyright Act 1957 provides for registration of such works. Although an author's copyright in a work is recognised even without registration. Infringement of copyright entitles the owner to remedies of injunction, damages and accounts.

प्रकाशक :- ई साहित्य प्रतिष्ठान

www.esahity.com
esahity@gmail.com
Whatsapp- 9987737237
(विनामूल्य ईपुस्तकांसाठी फ़क्त नाव गाव कळवा)
प्रकाशन : २४ सप्टेंबर २०२६

छापिल प्रत खासगी वितरणासाठी उपलब्ध
देणगी मूल्य- रु. ४५०/- फक्त
(१००% रक्कम लेखकाकडे छपाईचा खर्च म्हणून जाईल.)
(संपर्क- पूर्वी हांडे-जोशी ८१४९८०७४७९)

©esahity Pratishthan®2026

- विनामूल्य वितरणासाठी उपलब्ध.
- आपले वाचून झाल्यावर आपण हे फ़ॉरवर्ड करू शकता.
- हे ई पुस्तक वेबसाईटवर ठेवण्यापुर्वी किंवा वाचना-

व्यतिरिक्त कोणताही वापर करण्यापुर्वी ई-साहित्य प्रतिष्ठानची लेखी परवानगी घेणे आवश्यक आहे.

लेखिकेविषयी

पूर्वी हांडे-जोशी

वाचन आणि लेखनाची आवड लहानपणापासूनच जोपासणाऱ्या पूर्वी हांडे-जोशी यांना कथा, कविता आणि कल्पनाविश्वाच्या माध्यमातून विविध भावविश्वांचा शोध घेण्याची विशेष आवड आहे.

लहानपणी अनेक कविता आणि कथा लिहिण्यापासून सुरू झालेला हा प्रवास आयुष्यातील शिक्षण, करिअर आणि विविध जबाबदाऱ्यांमुळे काही काळ थांबला; मात्र लेखनाची ओढ कायम राहिली.

मानवी नात्यांमधील गुंतागुंत, स्त्रीच्या भावविश्वातील सूक्ष्म पैलू, रहस्य, भय आणि कल्पनारम्य विश्व या विविध विषयांकडे त्यांचा विशेष कल आहे.

'१३वा दरवाजा' या कादंबरीत त्यांनी विज्ञानकथा, भयकथा आणि रहस्य-थ्रिलर या प्रकारांचा संगम साधण्याचा प्रयत्न केला आहे.

वेळ, आठवणी आणि मानवी अस्तित्व यांच्याभोवती फिरणाऱ्या या कथेतून वाचकाला एका वेगळ्या आणि अस्वस्थ करणाऱ्या विश्वात घेऊन जाण्याचा त्यांचा प्रयत्न आहे.

लेखिकेचे दोन शब्द

लहानपणापासूनच पुस्तकं आणि शब्द यांच्याशी माझं एक वेगळंच नातं राहिलं आहे. वाचनातून अनेक जगं अनुभवता आली आणि लेखनातून स्वतःचं एक जग निर्माण करता आलं.

काळाच्या ओघात शिक्षण, करिअर आणि आयुष्यातील इतर जबाबदाऱ्यांमुळे लेखन काही काळ मागे पडलं. मात्र मनातल्या कथा कधीच थांबल्या नाहीत. त्या कुठल्या ना कुठल्या रूपात सतत सोबत राहिल्या.

‘१३वा दरवाजा’ ही अशीच एक कल्पना आहे—विज्ञान, काळ, आठवणी, अस्तित्व आणि भीती यांना एका रहस्यमय कथानकात गुंफण्याचा हा प्रयत्न.

आपण आपल्या भूतकाळाला जितकं ओळखतो, तितकंच आपल्याला आपल्या आठवणींवर विश्वास असतो. पण एखाद्या दिवशी आपल्याला कळलं की आपल्या आठवणीच बदललेल्या आहेत, तर?

आपण ज्या आयुष्याला ‘आपलं’ समजतो, ते जर खरंच आपलं नसेल तर?

आणि आपल्या जगाच्या अगदी जवळच एखादं दुसरं वास्तव अस्तित्वात असेल तर?

‘१३वा दरवाजा’ याच प्रश्नांपासून सुरू होते.

रसिकाचा प्रवास केवळ एका रहस्यमय दरवाज्याचा शोध घेण्याचा नाही. तो तिच्या स्वतःच्या अस्तित्वाचा, तिच्या भूतकाळाचा आणि तिला माहीत नसलेल्या सत्याचा शोध आहे.

या कादंबरीत भय आहे, रहस्य आहे, विज्ञानाची कल्पना आहे; पण त्यासोबत नाती, आठवणी, प्रेम आणि स्वतःला शोधण्याचा प्रवासही आहे.

या कथेतला प्रत्येक दरवाजा एका नव्या प्रश्नाकडे घेऊन जातो.

आणि शेवटी उरतो तो एकच प्रश्न—

आपण आपल्या आयुष्याचे मालक आहोत, की आपल्या आठवणींचे?

वाचकांनी या प्रवासात रसिकासोबत चालावं, तिच्यासोबत रहस्य उलगडावं आणि शेवटच्या पानापर्यंत त्या १३व्या दरवाज्याचं गूढ अनुभवावं, हीच इच्छा.

— पूर्वी हांडे-जोशी

कादंबरी परिचय

१३वा दरवाजा

प्रकार : विज्ञानकथा | भयकथा | रहस्य | थ्रिलर

भाषा : मराठी

एकूण भाग : १५

नव्या शहराच्या झपाट्याने वाढणाऱ्या इमारतींच्या गर्दीत एक अशी जागा लपलेली आहे, जिचा भूतकाळ कोणालाच माहीत नाही.

एका जुन्या प्रयोगशाळेचे अवशेष.

एक गुप्त वैज्ञानिक प्रयोग.

वेळ आणि वास्तव यांच्या सीमारेषा ओलांडणारे तेरा दरवाजे.

आणि या सगळ्याच्या केंद्रस्थानी—रसिका.

सुरुवातीला तिच्या आयुष्यात घडणाऱ्या काही विचित्र घटना केवळ योगायोग वाटतात. पण एकामागून एक संकेत समोर येत जातात आणि तिला जाणवतं की तिच्या आयुष्याभोवती काहीतरी खूप मोठं गूढ विणलं गेलं आहे.

तिला दिसणाऱ्या सावल्या, विसरलेल्या आठवणी, रहस्यमय व्यक्ती, R-00 ते R-13 हे क्रमांक आणि एक बंद दरवाजा—या सगळ्यांचा एकमेकांशी संबंध आहे.

हळूहळू तिला कळतं की प्रश्न फक्त तिच्या भूतकाळाचा नाही.

प्रश्न तिच्या अस्तित्वाचाच आहे.

जर वेळ बदलता येत असेल तर आठवणी बदलता येतील का?

जर आठवणी बदलल्या तर माणूस तोच राहील का?

आणि जर एका व्यक्तीच्या अनेक आवृत्त्या वेगवेगळ्या वास्तवांमध्ये अस्तित्वात असतील, तर त्यापैकी खरी व्यक्ती कोणती?

या प्रश्नांची उत्तरं शोधताना रसिका अशा प्रवासाला सुरुवात करते, जिथे प्रत्येक उत्तरामागे आणखी एक रहस्य दडलेलं आहे.

आणि त्या सगळ्याच्या शेवटी उभा आहे—

१३वा दरवाजा.

अनुक्रमणिका

भाग १ : नकाशावर नसलेली जागा

भाग २ : तीन वाजून सतरा मिनिटांनी

भाग ३ : आतली रसिका

भाग ४ : R-02

भाग ५ : मी तुझ्या आत आहे

भाग ६ : तेरावी प्रत

भाग ७ : शहर जागं होतं

भाग ८ : बारा सावल्या

भाग ९ : बारा दरवाजे

भाग १० : दुसरी बाजू

भाग ११ : दोन आरव

भाग १२ : २२ ऑगस्ट १९९७

भाग १३ : तेरावा प्रयोग

भाग १४ : अंतिम दरवाजा

भाग १५ : दरवाज्याच्या पलीकडे

भाग १ : नकाशावर नसलेली जागा

रात्रीचे दोन वाजून अठ्ठावन्न मिनिटे झाली होती.

नक्षत्र सिटी झोपलेली नव्हती.

हे शहरच तसं होतं.

दिवसा काचांच्या भिंतींवर सूर्यकिरणं परावर्तित करून चमकणारं, रात्री हजारो LED दिव्यांनी उजळणारं आणि प्रत्येक कोपऱ्यावर कृत्रिम बुद्धिमत्तेवर चालणाऱ्या कॅमेऱ्यांनी नजर ठेवणारं हे शहर फक्त चार वर्षांपूर्वी उभं राहिलं होतं.

चार वर्षांपूर्वी इथे काहीच नव्हतं.

आता मात्र पंचेचाळीस मजली इमारती, भूमिगत मेट्रो, स्मार्ट ट्रॅफिक सिग्नल, स्वयंचलित पार्किंग, ड्रोन डिलिव्हरी आणि शहराच्या मध्यभागी उभं असलेलं 'नक्षत्र टेक्नॉलॉजी सेंटर'—सगळं काही होतं.

फक्त एक गोष्ट नव्हती.

शहराच्या अधिकृत नकाशावर नसलेली एक जागा.

रसिका देशमुखने कारची गती कमी केली.

समोरचा रस्ता पूर्णपणे रिकामा होता.

तिच्या कारच्या windshield वर पावसाचे थेंब सतत आपटत होते. वायपर पुढे-मागे होत होते, पण काही सेकंदांनी पुन्हा काच धुक्याने झाकली जात होती.

कारच्या स्क्रीनवर अचानक लाल अक्षरं चमकली—

ROUTE ERROR

रसिकाने भुवया उंचावल्या.

"काय?"

तिने स्क्रीनवर navigation पुन्हा सुरू केलं.

"Recalculating route..."

दोन सेकंद.

पाच सेकंद.

दहा सेकंद.

मग स्क्रीन काळी झाली.

रसिकाने steering वरची बोटं घट्ट केली.

"असं कसं?"

तिच्या फोनला नेटवर्क होतं. कारला GPS signal मिळत होता. मग navigation अचानक बंद का झालं?

ती मागे वळणार इतक्यात समोरच्या अंधारात एक छोटासा निळा दिवा चमकला.

एक.

दोन.

तीन वेळा.

रसिकाने कार थांबवली.

समोर लोखंडी barricade होतं.

त्यावर मोठ्या अक्षरांत लिहिलं होतं—

RESTRICTED AREA

AUTHORIZED PERSONNEL ONLY

खाली एक छोटा बोर्ड होता.

UNDERGROUND ACCESS — N-12

रसिका काही क्षण त्या बोर्डकडे पाहत राहिली.

N-12.

हे नाव तिला ओळखीचं होतं.

दिवसभर ती ज्या प्रोजेक्टवर काम करत होती, त्याच्याशी त्याचा संबंध होता.

रसिका urban infrastructure researcher होती. नक्षत्र सिटीच्या जुन्या development records आणि सध्याच्या master plan मधील विसंगती शोधण्याचं काम तिला मिळालं होतं.

सुरुवातीला काम अगदी routine वाटलं होतं.

पण गेल्या तीन दिवसांत एक विचित्र गोष्ट तिच्या लक्षात आली होती.

शहराच्या भूमिगत infrastructure च्या master plan मध्ये बारा access points दाखवले होते.

N-01 ते N-12.

पण आज दुपारी तिला एका जुन्या server backup मध्ये एक वेगळाच reference सापडला होता.

N-13

ती फाईल उघडण्याआधीच server crash झाला होता.

आणि आता—

तिच्यासमोर N-12 चा access point होता.

रसिकाने घड्याळाकडे पाहिलं.

2:58 AM.

"मला इथे यायचंच नव्हतं," ती स्वतःशीच पुटपुटली.

पण खरं सांगायचं तर ती स्वतःहून इथे आली नव्हती.

दहा मिनिटांपूर्वी तिच्या फोनवर एक anonymous message आला होता.

तुला N-13 शोधायचं असेल तर N-12 वर ये.

एकटी ये.

आणि 3:17 आधी पोहोच.

कोणताही नंबर नव्हता.

कोणतंही नाव नव्हतं.

फक्त एवढंच.

रसिकाने message पुन्हा उघडला.

तो अजूनही तिथे होता.

मग तिने फोनच्या camera ने समोरच्या भागाचा फोटो काढला.

Click.

फोटो घेताच तिच्या फोनची स्क्रीन glitch झाली.

फोटोमध्ये barricade दिसत नव्हतं.

त्याऐवजी—

एक काळा, प्रचंड दरवाजा दिसत होता.

रसिकाचा श्वास अडकला.

तिने पुन्हा फोटो उघडला.

काही सेकंदांनी फोटो बदलला.

आता barricade परत दिसत होतं.

"हे काय चाललंय?"

ती कारमधून उतरली.

पाऊस अजून वाढला होता.

तिने hood डोक्यावर घेतला आणि barricade जवळ गेली.

तेथे एक biometric scanner होता.

स्क्रीनवर लिहिलं होतं—

ACCESS DENIED

रसिका मागे सरकणार इतक्यात scanner स्वतःहून हिरवा झाला.

IDENTITY CONFIRMED

ती स्तब्ध झाली.

"मी तर काहीच केलं नाही..."

खाली एक नाव दिसलं.

R. DESHMUKH4

रसिकाच्या अंगावर काटा आला.

तिने scanner ला हातही लावला नव्हता.

तरीही system ने तिची ओळख पटवली होती.

बॅरिकेड हळूहळू बाजूला सरकलं.

पलीकडे उतरणाऱ्या पायऱ्या होत्या.

खाली पूर्ण अंधार.

रसिकाने फोनची flashlight सुरू केली.

"फक्त पाच मिनिटं."

ती स्वतःला समजावत होती.

"फक्त बघायचं आणि परत यायचं."

ती खाली उतरू लागली.

एक.

दोन.

तीन.

पायऱ्या संपतच नव्हत्या.

वरच्या शहराचा आवाज हळूहळू नाहीसा झाला.

पावसाचा आवाजही बंद झाला.

खाली फक्त तिच्या पावलांचा आवाज ऐकू येत होता.

टक.

टक.

टक.

अचानक तिच्या फोनची flashlight बंद झाली.

रसिका थांबली.

"Great."

तिने पुन्हा button दाबलं.

काहीच नाही.

अंधार.

पूर्ण काळोख.

आणि मग—

दूर कुठेतरी एक आवाज आला.

ठक... ठक... ठक...

रसिकाने श्वास रोखला.

पुन्हा.

ठक... ठक... ठक...

जणू कुणीतरी लोखंडी दरवाज्यावर आतून टकटक करत होतं.

"कोण आहे?"

उत्तर नाही.

रसिका आवाजाच्या दिशेने पुढे गेली.

काही पावलं.

मग अचानक तिच्या डावीकडच्या भिंतीवर एक निळा प्रकाश लागला.

तिच्यासमोर एक corridor होता.

भिंतींवर जुन्या काळ्या केबल्स होत्या.

पण त्या केबल्स चार वर्षांपूर्वीच्या नव्हत्या.

त्या विचित्र होत्या.

जाड.

धातूसारख्या.

आणि त्यांच्यातून अगदी मंद निळा प्रकाश वाहत होता.

रसिका हळूहळू पुढे गेली.

कॉरिडॉरच्या शेवटी एक दरवाजा होता.

काळा.

उंच.

आणि त्यावर कोणताही नंबर नव्हता.

फक्त एक चिन्ह होतं.

तीच गोलाकार आकृती जी तिने दुपारी server backup मधील फाईलवर पाहिली होती.

रसिकाने हात पुढे केला.

दरवाज्याला स्पर्श करण्याआधीच—

धडाम!

दरवाजा स्वतःहून उघडला.

पलीकडे खोली नव्हती.

एक विशाल काळोखी जागा होती.

जणू इमारतीच्या खाली आणखी एक संपूर्ण शहर लपलेलं होतं.

रसिकाने फोन पुन्हा सुरू करण्याचा प्रयत्न केला.

यावेळी स्क्रीन लागली.

वेळ होती—

3:16 AM

एक मिनिट.

तिच्या समोरच्या अंधारात एकामागोमाग एक छोटे दिवे पेटू लागले.

निळे.

शेकडो.

हजारो.

आणि त्या प्रकाशात रसिकाला काहीतरी दिसलं.

समोर एक प्रचंड गोलाकार यंत्र होतं.

ते यंत्र जमिनीवर नव्हतं.

ते हवेत तरंगत होतं.

त्याच्या मध्यभागी एक काळा गोल भाग होता—जणू प्रकाशालाही गिळून टाकणारा.

रसिका काही पावलं पुढे गेली.

तिच्या मागचा दरवाजा बंद झाला.

धाडकन.

ती दचकून मागे वळली.

दरवाज्यावर आता एक नंबर चमकत होता.

13

रसिकाचा चेहरा पांढरा पडला.

"नाही..."

तिच्या फोनवर notification आलं.

UNKNOWN DEVICE CONNECTED

तिने ते उघडलं.

स्क्रीनवर एकच वाक्य होतं—

“तू उशिरा आलीस, रसिका.”

तिच्या हातातून फोन जवळजवळ खाली पडला.

कारण तिला आता समजलं होतं—

तिला इथे बोलावणाऱ्या व्यक्तीला तिचं नाव माहीत होतं.

पण पुढच्याच क्षणी तिच्या मागून एक कुजबुज ऐकू आली.

अगदी जवळून.

"आम्ही तुझी वाट चार वर्षांपासून पाहतोय."

रसिका हळूहळू मागे वळली.

समोर—

कोणीच नव्हतं.

फक्त काळोख.

आणि त्या काळोखाच्या मध्यभागी, हवेत तरंगणाऱ्या यंत्रातून एक आवाज आला—

“N-13 protocol initiated.”

घड्याळाने 3:17 दाखवलं.

आणि संपूर्ण शहरातील सर्व दिवे एकाच क्षणी बंद झाले.

भाग २ : तीन वाजून सतरा मिनिटांनी

नक्षत्र सिटी अंधारात बुडाली.

एका क्षणात.

पंचेचाळीस मजली इमारतींचे हजारो दिवे, रस्त्यांवरील LED सिग्नल, मेट्रोच्या लाईन्स, जाहिरातींचे होर्डिंग्ज—सगळं काही बंद झालं.

शहराच्या इतिहासात असा blackout कधीच झाला नव्हता.

पण भूमिगत त्या काळोख्या जागेत रसिकाला त्याची कल्पनाही नव्हती.

तिच्या कानात फक्त एकच आवाज घुमत होता—

“N-13 protocol initiated.”

रसिका जागच्या जागी उभी होती.

तिच्या हातातला फोन अजूनही चालू होता.

स्क्रीनवर वेळ स्थिर होती.

3:17 AM

ती वेळ पुढे जात नव्हती.

3:17.

तीन मिनिटं झाली.

तरीही 3:17.

"हे शक्य नाही..."

रसिकाने फोन बंद करून पुन्हा सुरू करण्याचा प्रयत्न केला.

काहीच झालं नाही.

तिने वर पाहिलं.

हवेत तरंगणारं ते प्रचंड यंत्र अजूनही तिथेच होतं.

त्याच्या भोवती निळ्या प्रकाशाच्या वर्तुळाकार रेषा फिरत होत्या.

मग अचानक—

टक.

काहीतरी तिच्या मागे पडलं.

रसिका झटकन वळली.

काहीच नव्हतं.

फक्त तोच काळा दरवाजा.

13

तिने धावत जाऊन handle पकडलं.

ओढलं.

दरवाजा हललाही नाही.

"Open!"

तिने पुन्हा जोर लावला.

काही उपयोग झाला नाही.

तिने फोनची flashlight सुरू केली आणि आजूबाजूला पाहिलं.

दरवाज्याच्या बाजूच्या भिंतीवर एक छोटासा panel होता.

त्यावर चार शब्द दिसत होते—

IDENTITY IS NOT ENOUGH.

खाली biometric scanner.

रसिकाने हात ठेवला.

लाल प्रकाश.

ACCESS DENIED.

"मग आत कोणी आणलं मला?"

तिने संतापून scanner वर पुन्हा हात आपटला.

यावेळी हिरवा प्रकाश लागला.

ACCESS GRANTED.

रसिका थिजली.

तिच्या चेहऱ्यावर प्रश्न उमटला.

मग panel वर आणखी एक ओळ आली—

WELCOME BACK, RASIKA.

तिच्या छातीत धडधड सुरू झाली.

"Back?"

ती हळू आवाजात म्हणाली.

"मी इथे कधी आले होते?"

उत्तर मिळालं नाही.

पण त्याच क्षणी तिच्या फोनवर एक video file आपोआप उघडली.

FILE NAME: RASIKA_01

व्हिडिओ सुरू झाला.

स्क्रीनवर सुरुवातीला काळोख होता.

मग एका खोलीतला दृश्य दिसलं.

पांढऱ्या coat मधला एक माणूस camera समोर बसला होता.

चेहरा अर्धा सावलीत होता.

पण त्याचा आवाज स्पष्ट होता.

"जर हा video तुला दिसत असेल, तर N-13 जागं झालं आहे."

रसिकाचा श्वास थांबला.

तो आवाज तिला ओळखीचा वाटत होता.

पण आठवत नव्हता.

"तुला वाटेल की तू पहिल्यांदा इथे आली आहेस."

तो माणूस थोडा पुढे झुकला.

"तसं नाही."

व्हिडिओ अचानक glitch झाला.

काही सेकंदांसाठी स्क्रीनवर एक विचित्र आकृती दिसली.

गोलाकार.

तीच आकृती.

तीच जी १३व्या दरवाज्यावर कोरलेली होती.

मग video पुन्हा सुरू झाला.

"रसिका, लक्षात ठेव. दरवाजा उघडू नकोस."

व्हिडिओ बंद झाला.

रसिका काही क्षण निश्चल उभी राहिली.

मग तिच्या चेहऱ्यावर एक प्रश्न उमटला.

"पण मी तर दरवाजा आधीच उघडला आहे..."

अचानक मागून आवाज आला.

"तो दरवाजा तू उघडलेला नाहीस."

रसिका अक्षरशः उडी मारून मागे वळली.

या वेळी तिथे कोणीतरी उभं होतं.

एक पुरुष.

काळा jacket.

ओले केस.

हातात छोटा flashlight.

तो तिच्यापासून साधारण दहा फूट दूर उभा होता.

रसिकाने त्याच्याकडे संशयाने पाहिलं.

"तू कोण?"

तो काही क्षण शांत राहिला.

"आरव."

"आरव कोण?"

"आरव कुलकर्णी."

रसिकाच्या चेहऱ्यावर आश्चर्य उमटलं.

ती त्याला ओळखत होती.

आरव.

तिच्या कंपनीच्या cyber-security division मध्ये काम करणारा.

दोन वर्षांपूर्वी त्यानेच तिला या शहरातील encrypted infrastructure database access करून दिला होता.

पण तो इथे कसा?

"तू माझ्या मागे आलास?"

"नाही."

"मग?"

आरवने आजूबाजूला पाहिलं.

"मला तुझ्याकडून message आला."

रसिकाने कपाळावर आठ्या घातल्या.

"मी तुला कोणताही message केलेला नाही."

"मला माहीत आहे."

आरवने फोन तिच्यासमोर धरला.

स्क्रीनवर एक message होता.

आरव, N-13 सापडलं. लगेच ये. — रसिका

Message ची वेळ—

2:58 AM

रसिकाने स्वतःचा फोन पाहिला.

तिच्या फोनवरून असा message कधीच गेला नव्हता.

"माझा फोन hack झाला आहे," ती म्हणाली.

आरवने मान हलवली.

"नाही."

"मग?"

"तुझा फोन नाही."

तो थांबला.

"तुझी ओळख वापरली गेली आहे."

दोघेही काही क्षण शांत राहिले.

मग त्या हवेत तरंगणाऱ्या यंत्रातून एक मंद कंपन ऐकू आलं.

व्हूंऽऽऽऽऽ...

आरवने flashlight वर केली.

"हे काय आहे?"

रसिकाने हळू आवाजात उत्तर दिलं.

"माहित नाही."

"तू आधी पाहिलं होतंस?"

"हो."

आरव यंत्राच्या जवळ गेला.

त्याच्या स्क्रीनवर काही चिन्हं दिसत होती.

त्याने छोटं scanning device काढलं.

"हे कुठल्याही known technology सारखं नाही."

"किती जुना आहे?"

आरवने sensor फिरवला.

त्याच्या चेहऱ्यावरचा भाव बदलला.

"रसिका..."

"काय?"

"हे यंत्र चार वर्षं जुनं नाही."

"म्हणजे?"

"हे किमान..."

तो थांबला.

"...वीस ते पंचवीस वर्षं जुनं आहे."

रसिकाने त्याच्याकडे पाहिलं.

"पण नक्षत्र सिटी तर चार वर्षांपूर्वी बांधायला सुरुवात झाली."

"म्हणूनच तर समस्या आहे."

आरवने यंत्राच्या बाजूला असलेल्या धातूच्या panel वर हात फिरवला.

धूळ साफ होताच काही अक्षरं दिसली.

PROJECT ASTRAL

खाली एक तारीख.

14 JULY 2001

रसिकाच्या अंगावर काटा आला.

"2001?"

आरव काही बोलला नाही.

तेवढ्यात यंत्राच्या मध्यभागी असलेला काळा भाग हलू लागला.

आतून निळा प्रकाश बाहेर आला.

एक गोलाकार रिंग तयार झाली.

आणि त्या रिंगमध्ये—

दृश्य दिसू लागलं.

दोघांनी एकाच वेळी मागे पाऊल घेतलं.

दृश्यात नक्षत्र सिटी होती.

पण आजची नाही.

त्याच जागेवर जुन्या काळातील मोकळी जमीन होती.

आकाशात ढग होते.

मध्यभागी काही वैज्ञानिक उभे होते.

त्यांच्यासमोर एक मोठा metallic structure होता.

आणि त्याच्या बाजूला एक मुलगी उभी होती.

रसिकाने स्क्रीनकडे पाहिलं.

तिचा श्वास अडकला.

ती मुलगी...

तिच्यासारखीच दिसत होती.

आरवने तिच्याकडे पाहिलं.

"रसिका..."

"मला माहीत आहे."

दृश्यात ती मुलगी एका वैज्ञानिकाचा हात धरून उभी होती.

वैज्ञानिक camera कडे वळला.

त्याचा चेहरा स्पष्ट झाला.

डॉ. ईशान काळे.

रसिकाला धक्का बसला.

आजच्या नक्षत्र टेक्नॉलॉजी सेंटरमध्ये काम करणारा तोच डॉ. ईशान काळे.

पण video वरील तारीख होती—

2001.

आणि त्या video मधला ईशान...

आजच्या ईशानपेक्षा अजिबात वेगळा दिसत नव्हता.

आरव कुजबुजला—

"हे अशक्य आहे."

दृश्यातील ईशानने camera कडे पाहिलं.

आणि अचानक त्याने बोलायला सुरुवात केली.

"जर कुणी हे पाहत असेल, तर प्रयोग यशस्वी झाला आहे."

तो थोडा थांबला.

मग त्याने त्या मुलीकडे पाहिलं.

"Subject R-01 ने पहिला संपर्क पूर्ण केला आहे."

रसिकाच्या डोळ्यांत भीती दाटली.

Subject R-01.

त्या मुलीच्या गळ्यात एक छोटंसं pendant होतं.

रसिकाने स्वतःच्या गळ्यात हात नेला.

तिच्या गळ्यातही अगदी तसंच pendant होतं.

ते तिला लहानपणापासून होतं.

तिच्या आईने दिलेलं.

असं ती समजत आली होती.

दृश्य अचानक थांबलं.

यंत्रावरील प्रकाश लाल झाला.

WARNING

SUBJECT R-01 DETECTED

आरवने मागे वळून रसिकाकडे पाहिलं.

"तुझं नाव R-01 आहे."

रसिका काही बोलू शकली नाही.

तेवढ्यात बंद असलेल्या १३व्या दरवाज्याच्या पलीकडून आवाज आला.

ठक... ठक... ठक...

यावेळी आवाज बाहेरून नव्हता.

दरवाज्याच्या आतून होता.

आरवने हळूच विचारलं—

"आपण आत आलोय..."

रसिकाने दरवाज्याकडे पाहिलं.

तिच्या चेहऱ्यावरचं रक्त निघून गेलं.

"मग..."

ती कुजबुजली.

"...दरवाज्याच्या पलीकडे कोण आहे?"

आणि लगेच दरवाज्यावरून एक सावली सरकली.

एक मानवी आकृती.

ती त्यांच्या दिशेने उभी होती.

मग अंधारातून एक आवाज आला—

"रसिका... मला बाहेर काढ."

रसिकाने डोळे मिटले.

कारण तो आवाज...

तिचाच होता.

भाग ३ : आतली रसिका

“रसिका... मला बाहेर काढ.”

आवाज पुन्हा आला.

अगदी स्पष्ट.

अगदी जवळून.

आणि सर्वात भयानक गोष्ट म्हणजे—

तो आवाज रसिकाचाच होता.

आरवने लगेच तिचा हात पकडला.

“इकडे ये.”

“पण—”

“आत्ता नाही.”

त्याने तिला मागे ओढलं.

दोघेही काही पावलं मागे सरकले.

समोरचा १३वा दरवाजा बंद होता.

त्याच्या पलीकडे कुणीतरी उभं होतं.

किंवा...

काहीतरी.

“मला बाहेर काढ...” आवाज पुन्हा आला.

यावेळी आवाजात घाई होती.

“आरव, ती माझ्यासारखी का बोलतेय?”

आरवने उत्तर दिलं नाही.

तो दरवाज्याकडे पाहत होता.

त्याच्या हातातलं scanning device सतत beep करत होतं.

“काय दाखवतंय?” रसिकाने विचारलं.

“दोन biometric signatures.”

“म्हणजे?”

आरवने तिच्याकडे पाहिलं.

“या खोलीत तुझं biometric signature आहे.”

तो दरवाज्याकडे बोट दाखवत म्हणाला,

“आणि त्या दरवाज्याच्या पलीकडेही.”

रसिकाच्या पोटात गोळा आला.

“हे शक्य नाही.”

“मलाही तसंच वाटतंय.”

अचानक दरवाज्यावरचा 13 हा अंक बदलला.

12

मग—

11

10

संख्या उलट्या दिशेने कमी होऊ लागल्या.

आरवने पटकन यंत्राकडे पाहिलं.

“Countdown सुरू झाला.”

“कशाचा?”

“माहित नाही.”

9

8

“आपण इथून निघायला हवं.”

दोघे मागे वळले.

पण ज्या दिशेने ते आले होते, तिथे आता corridor नव्हता.

तिथे एक भिंत होती.

पूर्ण काळी.

रसिका पुढे गेली.

भिंतीवर हात ठेवला.

थंड.

अगदी बर्फासारखी थंड.

“हा corridor इथे होता.”

आरवने flashlight फिरवली.

“माहितीय.”

“मग?”

“तो आता नाही.”

7

आरवने फोन काढला.

“Network?”

“नाही.”

“GPS?”

“नाही.”

“Emergency signal?”

आरवने डोकं हलवलं.

“काहीच नाही.”

6

रसिकाला अचानक तिच्या पायाजवळ काहीतरी दिसलं.

एक छोटा धातूचा box.

तिने तो उचलला.

त्यावर लिहिलं होतं—

R-01

तिच्या बोटांना थरथर आली.

“हे माझ्यासाठी आहे.”

आरवने box तिच्या हातातून घेतला.

“उघडू नकोस.”

“का?”

“कारण इथल्या प्रत्येक गोष्टीला तुझ्याशी काहीतरी संबंध आहे.”

रसिका काही क्षण त्याच्याकडे पाहत राहिली.

मग हळूच म्हणाली,

“माझ्या जन्माआधीच हा प्रोजेक्ट सुरू झाला होता.”

आरव शांत झाला.

“म्हणजे माझा या सगळ्याशी संबंध कसा?”

उत्तर मिळण्याआधी—

5

दरवाज्याच्या पलीकडून पुन्हा आवाज आला.

“रसिका...”

यावेळी आवाज रडत होता.

“कृपया...”

रसिकाने डोळे मिटले.

“ती घाबरलेली आहे.”

आरवने तिचा हात घट्ट पकडला.

“किंवा ती तुला घाबरवतेय.”

“मला तिच्याशी बोलायचं आहे.”

“नाही.”

“आरव—”

“नाही, रसिका.”

4

धातूच्या box वर अचानक हिरवा प्रकाश लागला.

तो स्वतःहून उघडला.

आत एक छोटी काचेची चिप होती.

आणि एक photograph.

रसिकाने photograph उचलला.

फोटोमध्ये सहा लोक उभे होते.

त्यापैकी एक—

डॉ. ईशान काळे.

दुसरा एक तरुण पुरुष.

तिसरी एक स्त्री.

आणि त्यांच्या मध्ये एक लहान मुलगी.

साधारण चार वर्षांची.

ती मुलगी camera कडे पाहत होती.

रसिकाच्या हातातून फोटो खाली पडला.

कारण ती मुलगी...

रसिकाच होती.

फोटोच्या मागे एक तारीख होती.

18 NOVEMBER 2001

रसिका मागे सरकली.

“नाही...”

आरवने फोटो उचलला.

“तुला तुझं बालपण आठवतं?”

“हो.”

“किती जुन्या आठवणी?”

“चार वर्षांची असतानापासून.”

आरवने फोटो त्याच्याकडे पाहत उलटला.

“मग 2001 मध्ये तू चार वर्षांची असशील तर...”

तो अचानक थांबला.

रसिकाने त्याच्याकडे पाहिलं.

“माझा जन्म 1997 मध्ये झाला.”

“म्हणजे?”

आरवच्या चेहऱ्यावर भीती उमटली.

“आज 2026 आहे.”

त्याने फोटो पुन्हा पाहिला.

“म्हणजे हा फोटो पंचवीस वर्षं जुना आहे.”

रसिकाचा आवाज थरथरला.

“मग यातली मुलगी...”

आरवने हळू आवाजात पूर्ण केलं—

“तू आहेस.”

3

दरवाज्याच्या पलीकडची सावली हलली.

यावेळी ती अधिक स्पष्ट दिसत होती.

एक स्त्री.

लांब केस.

तसाच चेहरा.

तसंच शरीर.

रसिका तिच्याकडे पाहतच राहिली.

“ती मी आहे.”

“कदाचित.”

“नाही.”

रसिकाचा आवाज अचानक कठोर झाला.

“ती मीच आहे.”

2

अचानक संपूर्ण खोलीत लाल दिवे लागले.

यंत्रातून एक mechanical आवाज आला—

“Temporal synchronization complete.”

आरवने डोकं वर केलं.

“Temporal...?”

रसिकाला त्या शब्दाचा अर्थ समजण्याआधीच यंत्राच्या मध्यभागी असलेला काळा गोल भाग पूर्णपणे उघडला.

आत प्रकाश नव्हता.

आत—

आकाश दिसत होतं.

नक्षत्र सिटीचं आकाश.

पण ते आजचं नव्हतं.

आकाशात उडणाऱ्या विचित्र यंत्रांसोबत संपूर्ण शहर दिसत होतं.

आणि त्या शहराच्या मध्यभागी—

एक प्रचंड काळा मनोरा.

त्याच्या वर एक तारीख चमकत होती.

18 NOVEMBER 2039

रसिकाने थरथरत विचारलं,

“हे भविष्य आहे?”

आरवने उत्तर देण्याआधीच त्या दृश्यात काहीतरी हललं.

एक माणूस मनोऱ्याच्या छतावर उभा होता.

त्याने camera कडे पाहिलं.

चेहरा स्पष्ट झाला.

रसिकाने त्याला पाहताच श्वास रोखला.

तो आरव होता.

पण अधिक वयस्कर.

साधारण पन्नाशीचा.

त्याच्या चेहऱ्यावर जखम होती.

तो थेट त्यांच्या दिशेने पाहत होता.

आणि मग त्याने काहीतरी बोललं.

आवाज यंत्रातून स्पष्ट ऐकू आला.

“रसिका...”

आरवच्या हातातून scanner खाली पडला.

भविष्यातला आरव पुढे म्हणाला—

“तिच्यावर विश्वास ठेवू नकोस.”

रसिकाने दरवाज्याकडे पाहिलं.

पलीकडे उभी असलेली दुसरी रसिका शांतपणे हसत होती.

भविष्यातला आरव पुन्हा ओरडला—

“ती खरी रसिका नाही!”

आणि त्याच क्षणी—

1

संपूर्ण खोली हादरली.

१३वा दरवाजा उघडला.

रसिका आणि आरवने समोर पाहिलं.

दरवाज्याच्या पलीकडे उभी असलेली स्त्री हळूहळू प्रकाशात आली.

ती अगदी रसिकासारखीच दिसत होती.

पण तिच्या डोळ्यांमध्ये एक विचित्र निळा प्रकाश होता.

ती हसली.

आणि अगदी शांत आवाजात म्हणाली—

“शेवटी तू आलीस.”

रसिका एक पाऊल मागे सरकली.

“तू कोण आहेस?”

ती स्त्री पुढे आली.

“तुझं उत्तर.”

“कशाचं?”

ती हसली.

“तू कोण आहेस... याचं.”

यंत्र अचानक बंद झालं.

अंधार पसरला.

आणि जेव्हा emergency lights पुन्हा लागले—

दरवाजा उघडा होता.

पण ती स्त्री गायब झाली होती.

फक्त जमिनीवर एक वस्तू पडली होती.

एक जुना hospital bracelet.

रसिकाने तो उचलला.

त्यावर लिहिलं होतं—

BABY — R-02

आणि त्याखाली जन्मतारीख होती—

18 NOVEMBER 2001

रसिकाच्या हातातून bracelet खाली पडला.

कारण तिची स्वतःची जन्मतारीख—

18 NOVEMBER 1997 होती.

मग 2001 मध्ये जन्मलेलं ते बाळ कोण होतं?

आणि जर R-01 रसिका होती...

तर R-02 कोण?

भाग ४ : R-02

हॉस्पिटलच्या त्या छोट्याशा bracelet कडे रसिका बराच वेळ पाहत राहिली.

BABY — R-02

18 NOVEMBER 2001

तिच्या डोक्यात एकच विचार फिरत होता.

18 नोव्हेंबर.

तिची जन्मतारीखही 18 नोव्हेंबर.

पण वर्ष—

1997.

"हे माझं असू शकत नाही."

तिचा आवाज अगदी क्षीण झाला.

आरवने bracelet हातात घेतलं.

"म्हणूनच तर तुला इथून बाहेर जायचं आहे."

"नाही."

रसिकाने त्याच्याकडून bracelet परत घेतलं.

"मला आता बाहेर जायचं नाही."

आरवने तिच्याकडे पाहिलं.

"रसिका..."

"मला उत्तर हवंय."

ती १३व्या दरवाज्याकडे वळली.

"मी इथे का आहे? माझ्या नावाने हा प्रोजेक्ट का आहे? 2001 च्या video मध्ये मी चार वर्षांची कशी दिसते? आणि R-02 कोण आहे?"

आरव काही क्षण शांत राहिला.

"आपल्याला एक माणूस शोधावा लागेल."

"कोण?"

"डॉ. ईशान काळे."

रसिकाने त्याच्याकडे पाहिलं.

"तो आपल्याला सत्य सांगेल असं तुला वाटतं?"

"नाही."

आरवने मान हलवली.

"पण त्याच्याकडे सत्य लपवण्याची कारणं नक्की आहेत."

त्याच वेळी, नक्षत्र सिटीच्या दुसऱ्या टोकाला—

एका काचेच्या इमारतीच्या पंधराव्या मजल्यावर डॉ. ईशान काळे एका अंधाऱ्या खोलीत एकटाच बसला होता.

समोर अनेक monitors होते.

शहरातील प्रत्येक महत्त्वाच्या ठिकाणचे live feeds त्यावर दिसत होते.

पण त्याचं लक्ष एका स्क्रीनवर होतं.

N-13 — CONNECTION LOST

ईशानने डोळे मिटले.

"ती पोहोचली."

त्याने समोरच्या टेबलवर ठेवलेली एक जुनी फाईल उघडली.

पहिल्या पानावर मोठ्या अक्षरांत लिहिलं होतं—

PROJECT ASTRAL

खाली दोन नावे.

R-01 — RASIKA D.

R-02 — [REDACTED]

ईशानने दुसऱ्या नावावर बोट ठेवलं.

"आता वेळ आली आहे."

त्याने फोन उचलला.

"ती दोघं N-13 मध्ये आहेत."

समोरून आवाज आला.

"मग?"

ईशान काही क्षण शांत राहिला.

"दरवाजा उघडला आहे."

फोनच्या दुसऱ्या टोकाला काही सेकंद शांतता होती.

मग प्रश्न आला—

"तिला अजून काही आठवतंय का?"

ईशानच्या चेहऱ्यावर पहिल्यांदा भीती उमटली.

"नाही."

"चांगलं."

"पण..."

"पण काय?"

ईशानने monitor कडे पाहिलं.

त्यावर रसिकाचा चेहरा दिसत होता.

"तिची memory परत येऊ लागली आहे."

समोरून आवाज थंड झाला.

"मग तिला थांबवा."

ईशानने फोन ठेवला.

पण त्याने लगेच दुसरा नंबर dial केला.

"आपल्याकडे जास्तीत जास्त अर्धा तास आहे."

N-13 मध्ये रसिका आणि आरव एका लांब corridor मध्ये पुढे चालत होते.

दरवाजा त्यांच्या मागे बंद झाला होता.

पण यावेळी त्यावर 13 नव्हतं.

फक्त एक साधा पांढरा दरवाजा.

जणू काही तिथे कधीच काही घडलंच नव्हतं.

"हे सगळं कुठे जातंय?" आरवने विचारलं.

"माहित नाही."

रसिका भिंतीवरून हात फिरवत होती.

"पण हे underground facility शहराच्या master plan मध्ये का नाही?"

आरवने उत्तर दिलं नाही.

समोर एक काचेची खोली दिसली.

तिच्या आत जुन्या computers ची रांग होती.

सगळ्या machines बंद होत्या.

एक सोडून.

एका monitor वर हिरवा cursor blink होत होता.

रसिका जवळ गेली.

स्क्रीनवर एक प्रश्न होता.

WHO ARE YOU?

खाली दोन पर्याय.

R-01

R-02

रसिका थांबली.

आरवने तिच्याकडे पाहिलं.

"काहीही select करू नकोस."

"का?"

"कारण system तुला ओळखतंय."

रसिकाने screen कडे पाहिलं.

"मला वाटतंय system माझ्यापेक्षा मला जास्त ओळखतं."

तिने हात पुढे केला.

R-01 वर तिचं बोट थांबलं.

पण त्याआधीच screen बदलली.

IDENTITY CONFLICT

R-01 ALREADY ACTIVE

R-02 DETECTED

रसिकाच्या चेहऱ्यावरचे भाव बदलले.

"R-02..."

तिच्या मागे अचानक आवाज आला.

"तिला शोधू नकोस."

दोघेही वळले.

कॉरिडॉरच्या टोकाला एक security door उघडत होता.

आतून एक वृद्ध स्त्री बाहेर आली.

पांढरे केस.

हातात काठी.

डोळ्यांवर जाड चष्मा.

ती थेट रसिकाकडे पाहत होती.

"तू अगदी तिच्यासारखी दिसतेस."

रसिकाने विचारलं,

"कोणासारखी?"

वृद्ध स्त्रीच्या डोळ्यांत पाणी आलं.

"माझ्या मुलीसारखी."

आरव पुढे आला.

"आपण कोण?"

ती हसली.

"डॉ. मीरा नाडकर्णी."

आरवचा चेहरा बदलला.

"Project Astral?"

ती काही बोलली नाही.

पण तिच्या शांततेतच उत्तर होतं.

मीरा हळूहळू रसिकाजवळ आली.

"तुला तुझ्या आईने कधी सांगितलं का की तुझा जन्म कुठे झाला?"

रसिका गप्प.

"अस्पतालात."

मीरा हसली.

"खोटं."

रसिकाच्या चेहऱ्यावर राग आला.

"माझी आई कधी खोटं बोलली नाही."

"तुला तसं वाटतं."

मीरा जवळ आली.

"कारण तुला जे आठवतं ते सगळं खरं नाही."

रसिकाने डोकं हलवलं.

"तुम्हाला माझ्याबद्दल काय माहिती आहे?"

मीरा काही क्षण तिच्याकडे पाहत राहिली.

मग म्हणाली—

"तू 1997 मध्ये जन्मलेली मुलगी आहेस."

रसिकाने सुटकेचा श्वास सोडला.

"मग?"

"पण 2001 मध्ये..."

मीरा थांबली.

"...तुला पुन्हा जन्म देण्यात आला."

आरव स्तब्ध झाला.

"काय?"

"मनुष्याचा जन्म दोनदा होऊ शकतो?"

मीरा त्याच्याकडे पाहून म्हणाली,

"जर शरीर एकच असेल तर नाही."

ती रसिकाकडे वळली.

"पण जर आठवणी बदलल्या तर?"

रसिकाच्या डोक्यात काहीतरी चमकलं.

एक आवाज.

लहान मुलीचा.

एक अंधारी खोली.

निळा प्रकाश.

आणि एक पुरुष म्हणत होता—

"R-01 चं consciousness transfer यशस्वी झालं."

रसिका अचानक डोकं पकडून खाली बसली.

"रसिका!"

आरव तिच्याकडे धावला.

तिच्या डोळ्यांसमोर दृश्यं चमकू लागली.

2001.

एक laboratory.

काचेमागे उभी असलेली चार वर्षांची मुलगी.

डॉ. ईशान.

डॉ. मीरा.

आणि एका पारदर्शक capsule मध्ये एक बाळ.

बाळाच्या हातावर—

R-02

मुलगी रडत होती.

"मला घरी जायचंय!"

ईशान तिच्यासमोर बसला.

"तू घरीच आहेस."

"आई कुठे आहे?"

ईशानने तिच्या डोक्यावर हात ठेवला.

"तुझी आई तुला ओळखणार नाही."

मुलगी रडत म्हणाली—

"का?"

ईशानचा चेहरा कठोर झाला.

"कारण उद्यापासून तू दुसरी मुलगी असशील."

दृश्य अचानक बंद झालं.

रसिका जोरात श्वास घेत जागी झाली.

आरव तिच्या बाजूला होता.

"काय पाहिलंस?"

रसिका काही बोलली नाही.

तिने फक्त मीराकडे पाहिलं.

"R-02 कोण आहे?"

मीरा बराच वेळ शांत राहिली.

मग तिने एक जुना photograph बाहेर काढला.

फोटोत दोन लहान मुली होत्या.

दोघी अगदी सारख्या.

एकीच्या हातात R-01.

दुसरीच्या हातात R-02.

रसिकाच्या डोळ्यांत अश्रू आले.

"या दोघी..."

मीरा हळू आवाजात म्हणाली—

"जुळ्या बहिणी."

आरवने आश्चर्याने विचारलं,

"पण रसिकाला तर—"

"हो."

मीरा त्याचं वाक्य पूर्ण होऊ देत म्हणाली—

"रसिकाला तिची बहीण कधीच माहीत नव्हती."

रसिका फोटोवरून नजर हटवू शकत नव्हती.

"माझी बहीण कुठे आहे?"

मीरा उत्तर देण्याआधीच संपूर्ण facility मध्ये alarm वाजला.

लाल दिवे चमकू लागले.

INTRUSION DETECTED.

आरवने दाराकडे पाहिलं.

"कोणी आलंय."

मीरा अचानक घाबरली.

"ते इथे आलेत."

"कोण?"

ती कुजबुजली—

"ज्यांनी R-02 ला नेलं होतं."

कॉरिडॉरच्या दूरच्या टोकाला पावलांचा आवाज ऐकू आला.

एक.

दोन.

तीन.

हळूहळू जवळ येणारे पाऊल.

मीरा रसिकाचा हात पकडून तिला मागच्या दरवाज्याकडे घेऊन गेली.

"लवकर!"

रसिका धावताना मागे वळून पाहत होती.

कॉरिडॉरच्या अंधारात एक आकृती दिसली.

काळा coat.

चेहरा सावलीत.

पण त्याचा आवाज स्पष्ट होता.

"रसिका."

ती थांबली.

तो माणूस पुढे आला.

प्रकाश त्याच्या चेहऱ्यावर पडला.

डॉ. ईशान काळे.

त्याने तिच्याकडे पाहून फक्त एवढंच म्हटलं—

"तुला R-02 शोधायची गरज नाही."

क्षणभर शांतता.

मग तो हसला.

"कारण R-02 तुला शोधतेय."

रसिकाच्या हातातला जुना photograph अचानक गरम झाला.

त्यावरच्या R-02 च्या चेहऱ्यावर लाल प्रकाश चमकला.

आणि photograph च्या मागे एक नवीन वाक्य उमटलं—

“मी तुझ्या आत आहे.”

भाग ५ : मी तुझ्या आत आहे

“मी तुझ्या आत आहे.”

फोटोच्या मागे उमटलेली ती चार शब्दं पाहून रसिकाच्या बोटांमधून फोटो खाली पडला.

काही सेकंद कुणीच हललं नाही.

लाल emergency lights सतत चमकत होत्या.

टक... टक... टक...

कॉरिडॉरच्या भिंतींवर सावल्या हलत होत्या.

आरवने फोटो उचलला.

“हे कुणी लिहिलं?”

मीरा त्याच्याकडे पाहत राहिली.

“कुणीही नाही.”

“म्हणजे?”

“हा फोटो जवळजवळ पंचवीस वर्षं जुन्या archive मध्ये होता. त्यावरचं chemical coating मी स्वतः तपासलं होतं.”

आरवने फोटो उलटा केला.

लिहिलेली अक्षरं अजूनही ओलसर दिसत होती.

जणू कुणीतरी काही क्षणांपूर्वीच ती लिहिली होती.

रसिका मात्र स्तब्ध होती.

तिच्या कानात एक वेगळाच आवाज घुमत होता.

“मी तुझ्या आत आहे...”

तिने डोळे बंद केले.

अचानक तिच्या डोक्यात एक दृश्य चमकलं.

एक खोली.

पांढऱ्या भिंती.

काचेच्या पलीकडे एक लहान मुलगी.

ती रडत होती.

समोर उभा होता डॉ. ईशान.

पण यावेळी त्याच्या शेजारी अजून एक व्यक्ती होती.

एक स्त्री.

तिचा चेहरा दिसत नव्हता.

ती मुलीला म्हणत होती—

“तुला तुझं नाव आठवतंय?”

मुलगी म्हणाली,

“रसिका.”

स्त्री हसली.

“नाही.”

ती मुलीच्या डोक्यावर हात ठेवते.

“तुझं खरं नाव R-02 आहे.”

रसिकाने डोळे उघडले.

ती जोरात श्वास घेत होती.

आरवने तिच्या खांद्याला हात लावला.

“काय झालं?”

“मला काहीतरी आठवलं.”

“काय?”

रसिकाने मीराकडे पाहिलं.

“माझं नाव... मला कुणीतरी बदललं होतं.”

मीरा काहीच बोलली नाही.

“तुम्हाला हे आधीपासून माहीत होतं.”

मीरा खाली पाहू लागली.

“हो.”

“मग मला सांगितलं का नाही?”

“कारण तू तयार नव्हतीस.”

“मी तयार नव्हते?”

रसिकाचा आवाज चढला.

“माझं संपूर्ण आयुष्य खोटं आहे आणि तुम्ही म्हणता मी तयार नव्हते?”

ईशानने दूरून त्यांच्याकडे पाहिलं.

तो अजूनही कॉरिडॉरच्या शेवटी उभा होता.

“तुझं आयुष्य खोटं नाही, रसिका.”

सगळ्यांनी त्याच्याकडे पाहिलं.

ईशान हळूहळू पुढे आला.

“फक्त त्यात काही गोष्टी तुझ्यापासून लपवल्या गेल्या.”

आरव त्याच्यासमोर उभा राहिला.

“2001 मध्ये तुम्ही इथे काय करत होतात?”

ईशानने त्याच्याकडे पाहिलं.

“ज्या प्रश्नाचं उत्तर तुला माहीत आहे, तो प्रश्न विचारण्यात अर्थ नसतो.”

“मला काहीच माहीत नाही.”

“तुला वाटतं.”

ईशानने रसिकाकडे पाहिलं.

“पण तुला माहीत आहे.”

रसिका चिडली.

“मला काहीही माहीत नाही!”

ईशान शांतपणे म्हणाला,

“तुझ्या आठवणींवर विश्वास ठेवू नकोस.”

रसिका थांबली.

“का?”

“कारण त्या तुझ्या नाहीत.”

अचानक facility च्या सर्व monitors वर एकाच वेळी चित्र दिसू लागलं.

एक मुलगी.

वय साधारण चार वर्षं.

ती एका पांढऱ्या खोलीत बसली होती.

तिच्या हातात छोटं लाल खेळणं होतं.

रसिकाने स्क्रीनकडे पाहिलं.

“ही...”

मीरा हळू आवाजात म्हणाली,

“R-02.”

मुलगी camera कडे पाहत होती.

तिचे डोळे अगदी शांत होते.

ती म्हणाली—

“रसिका, तू मला ऐकतेयस?”

रसिकाच्या अंगावर काटा आला.

“हा recording आहे?”

आरवने system तपासलं.

“नाही.”

“मग?”

“Live feed.”

रसिका स्क्रीनजवळ गेली.

“तू कुठे आहेस?”

मुलगी हसली.

“तुझ्या जवळ.”

“कुठे?”

मुलीने हाताने स्वतःच्या छातीवर इशारा केला.

“इथे.”

स्क्रीन काळी झाली.

त्याच क्षणी रसिकाच्या छातीत तीव्र वेदना झाली.

ती खाली बसली.

“रसिका!”

आरवने तिला पकडलं.

तिचा श्वास वेगाने चालला होता.

तिच्या कानात कुणीतरी कुजबुजत होतं.

“आपण दोन नाही.”

रसिका डोळे मिटून बसली.

“आपण एक आहोत.”

“तिला इथून बाहेर घेऊन जा.”

मीरा अचानक म्हणाली.

आरवने तिच्याकडे पाहिलं.

“कुठे?”

“Surface वर.”

“पण—”

“आत्ता!”

ईशानने काहीच प्रतिक्रिया दिली नाही.

मीरा त्याच्याकडे वळली.

“तू हे थांबवू शकत नाहीस.”

ईशानचा चेहरा कठोर झाला.

“मी ते थांबवायला इथे नाही.”

“मग कशासाठी?”

ईशान काही क्षण शांत राहिला.

“तिला वाचवायला.”

मीरा हसली.

“उशीर झाला.”

अचानक संपूर्ण facility हादरली.

भिंतींवरच्या lights फुटल्या.

एक मोठा आवाज झाला.

धडाम!

कॉरिडॉरच्या टोकाला असलेलं दार आतून वाकलं.

आरवने रसिकाला मागे ओढलं.

“कोणी तरी आत येतंय.”

ईशानने लगेच security panel वर काही commands टाकले.

“सगळे exits lock करा.”

“तुम्ही कोणाला घाबरताय?” आरवने विचारलं.

ईशानने त्याच्याकडे पाहिलं.

“ज्याला तुम्ही अजून पाहिलेलं नाही.”

दारावर पुन्हा प्रहार झाला.

धडाम!

या वेळी दाराचा एक भाग तुटला.

आतून काळोख दिसला.

आणि त्या काळोखात—

दोन निळे डोळे.

रसिकाने ते डोळे पाहिले.

आणि तिच्या चेहऱ्यावर अचानक वेगळाच भाव आला.

भीती नव्हती.

ओळखीची भावना होती.

“मी तिला ओळखते.”

आरवने तिच्याकडे पाहिलं.

“कुणाला?”

रसिकाने दाराकडे बोट केलं.

“R-02.”

“पण ती तर—”

“ती येतेय.”

दार पूर्णपणे कोसळलं.

धुरामधून एक स्त्री आत आली.

ती साधारण तीस वर्षांची होती.

लांब काळे केस.

पांढरा चेहरा.

आणि डोळ्यांत तोच निळा प्रकाश.

रसिका तिच्याकडे पाहतच राहिली.

स्त्री काही क्षण शांत उभी राहिली.

मग हळूहळू तिच्या चेहऱ्यावर हास्य उमटलं.

“तुला शेवटी आठवलं.”

रसिकाचा आवाज अडखळला.

“तू...”

स्त्री पुढे आली.

“हो.”

“R-02?”

ती मान हलवते.

“ते माझं नाव त्यांनी दिलं.”

“मग तुझं खरं नाव काय?”

स्त्रीने रसिकाच्या डोळ्यांत पाहिलं.

“तेच जे तुझं आहे.”

रसिका गोंधळली.

“माझं?”

स्त्री तिच्या अगदी जवळ आली.

“आपण दोघींचं खरं नाव एकच आहे.”

आरवने ताबडतोब मध्ये येत विचारलं—

“काय म्हणायचंय तुला?”

स्त्रीने त्याच्याकडे पाहिलं.

“तुला खरंच वाटतं R-01 आणि R-02 दोन व्यक्ती आहेत?”

आरव शांत झाला.

ती स्त्री रसिकाकडे वळली.

“तुला आठवतंय का, 2001 मध्ये काय झालं?”

रसिकाच्या डोळ्यांसमोर पुन्हा तेच दृश्य चमकलं.

Laboratory.

काच.

निळा प्रकाश.

दोन capsules.

आणि—

एक स्फोट.

ती किंचाळली.

“नाही!”

तिच्या डोक्यात प्रचंड वेदना झाली.

जमिनीवर पडण्याआधी तिला एक शेवटचं दृश्य दिसलं.

डॉ. ईशान एका मुलीला उचलून धावत होता.

मुलगी—

तीच होती.

पण दुसऱ्या capsule मध्येही—

तीच होती.

दोन रसिका.

एकाच वेळी.

एकाच वयाच्या.

एकाच चेहऱ्याच्या.

आणि त्यांच्या मध्ये एक यंत्र.

त्यावर लिहिलं होतं—

CONSCIOUSNESS DUPLICATION — 97% COMPLETE

रसिका अचानक जागी झाली.

ती जमिनीवर होती.

आरव तिच्या जवळ बसला होता.

ईशान काही अंतरावर उभा होता.

R-02 मात्र गायब झाली होती.

“ती कुठे गेली?”

आरवने उत्तर दिलं नाही.

कारण त्याच्या हातात काहीतरी होतं.

एक छोटा metallic chip.

त्यावर फक्त दोन अक्षरं होती—

R-03

रसिकाने ते पाहिलं.

“R-03?”

ईशानचा चेहरा पूर्णपणे बदलला.

पहिल्यांदाच त्याच्या डोळ्यांत खरी भीती दिसली.

“ते शक्य नाही.”

मीरा कुजबुजली—

“आपण 2001 मध्ये फक्त दोन consciousness तयार केली नव्हती.”

रसिकाने तिच्याकडे पाहिलं.

“मग किती?”

मीरा उत्तर देण्याआधीच संपूर्ण facility मधील सर्व screens पुन्हा सुरू झाले.

एका मागोमाग एक.

R-01 — ACTIVE

R-02 — ACTIVE

R-03 — ACTIVE

R-04 — ACTIVE

R-05 — ACTIVE

स्क्रीनवर संख्या वाढत गेली.

R-06... R-07... R-08...

रसिकाचा श्वास थांबला.

शेवटी एक लाल अक्षरांत message दिसला—

R-13 — AWAKENING

आणि त्याखाली—

LOCATION: NAKSHATRA CITY

रसिकाने हळू आवाजात विचारलं—

“R-13 कोण आहे?”

ईशानने तिच्याकडे पाहिलं.

त्याचा आवाज थरथरत होता.

“तू.”

भाग ६ : तेरावी प्रत

“तू.”

डॉ. ईशानच्या त्या एका शब्दानंतर खोलीत पुन्हा शांतता पसरली.

रसिका त्याच्याकडे पाहत राहिली.

तिच्या चेहऱ्यावर प्रश्न होता.

भीती होती.

आणि त्याहून मोठा राग.

“मी?”

ईशानने काही उत्तर दिलं नाही.

रसिका पुढे झाली.

“तुम्ही म्हणताय R-13 मी आहे?”

“हो.”

“मग R-01 कोण?”

ईशान शांत.

“R-02 कोण?”

पुन्हा शांत.

“आणि माझ्या आयुष्यात मला जे काही आठवतंय ते सगळं काय आहे?”

ईशानने हळू आवाजात म्हटलं,

“तुकडे.”

“कशाचे?”

“तुझ्या स्वतःच्या आठवणींचे.”

रसिकाने डोकं हलवलं.

“नाही.”

“रसिका—”

“नाही!”

तिचा आवाज संपूर्ण कॉरिडॉरमध्ये घुमला.

“तुम्ही सगळे मला वेडी समजताय का? आधी म्हणता माझा जन्म 1997 मध्ये झाला. मग म्हणता 2001 मध्ये मला पुन्हा जन्म देण्यात आला. आता म्हणता मी R-13 आहे!”

आरव तिच्या बाजूला उभा राहिला.

“ईशान, पुरे झालं.”

ईशानने त्याच्याकडे पाहिलं.

“तुला वाटतंय मी तिला घाबरवतोय?”

“तुम्ही सत्य सांगत नाही.”

“कारण संपूर्ण सत्य सांगण्याची वेळ अजून आलेली नाही.”

आरवने उपहासाने हसत विचारलं,

“मग कधी येणार?”

ईशान काही बोलण्याआधी facility मधील एक monitor अचानक सुरू झाला.

त्यावर एक नवीन संदेश उमटला—

TIME REMAINING: 41:52

खाली countdown सुरू झाला.

41:51

41:50

आरवने विचारलं,

“कशासाठी countdown?”

ईशानचा चेहरा गंभीर झाला.

“ते सुरू झालं.”

“काय?”

ईशानने फक्त एकच शब्द उच्चारला—

“शहर.”

नक्षत्र सिटीच्या वरच्या जगात त्या वेळी एक विचित्र बदल सुरू झाला होता.

शहरातील सर्व smart buildings एकाच वेळी reboot होत होत्या.

मेट्रो थांबली.

ट्रॅफिक सिग्नल बंद झाले.

मोबाइल नेटवर्क काही सेकंदांसाठी गायब झालं.

लोकांनी आपल्या घरांच्या खिडक्यांमधून बाहेर पाहिलं.

पण सर्वात विचित्र गोष्ट होती—

शहराच्या प्रत्येक digital screen वर एकच चिन्ह दिसत होतं.

तेच चिन्ह.

१३व्या दरवाज्यावरचं.

काही सेकंदांनी screens वर एक नंबर दिसला.

03:17

आणि मग सगळं पुन्हा normal झालं.

लोकांनी ते glitch समजून दुर्लक्ष केलं.

पण शहरातील एका छोट्याशा अपार्टमेंटमध्ये—

एका मुलीने ते पाहिलं आणि थरथरायला सुरुवात केली.

काव्या.

सोळा वर्षांची.

ती गेल्या काही महिन्यांपासून एकच स्वप्न पाहत होती.

एक काळा दरवाजा.

एक निळा प्रकाश.

आणि एक मुलगी तिचं नाव पुकारत होती.

आज पहिल्यांदाच तिला त्या मुलीचा चेहरा दिसला.

ती मुलगी—

रसिका होती.

काव्याने laptop उघडला.

तिने search bar मध्ये टाइप केलं—

N-13

काही सेकंद काहीच दिसलं नाही.

मग screen वर एक hidden folder उघडला.

PROJECT ASTRAL

काव्या खुर्चीतून उठली.

“हे माझ्या computer मध्ये कसं आलं?”

Folder मध्ये फक्त एक file होती.

R-13.mp4

काव्याने ती उघडली.

Video सुरू झाला.

काळोख.

मग एक आवाज.

“काव्या, जर तू हा video पाहत असशील तर तुला सत्य सांगण्याची वेळ आली आहे.”

काव्याचा चेहरा पांढरा पडला.

तो आवाज तिच्या वडिलांचा होता.

पण तिचे वडील—

तीन वर्षांपूर्वी मरण पावले होते.

“आपल्याकडे चाळीस मिनिटं आहेत.”

आरवने monitor कडे पाहिलं.

“आणि या चाळीस मिनिटांत?”

ईशान म्हणाला,

“R-13 पूर्णपणे जागी होण्याआधी आपल्याला core बंद करावा लागेल.”

रसिकाने विचारलं,

“R-13 जागी झाली तर काय होईल?”

ईशानने उत्तर देण्याआधी मीरा म्हणाली,

“मग दरवाजा कायमचा उघडा राहील.”

“आणि त्याच्या पलीकडे?”

मीरा तिच्याकडे पाहत म्हणाली,

“जे आपण 2001 मध्ये पाहिलं होतं.”

आरवने विचारलं,

“नेमकं काय?”

मीरा काही क्षण शांत राहिली.

“वेळ.”

रसिका गोंधळली.

“काय?”

“१३वा दरवाजा एखाद्या ठिकाणी जाणारा दरवाजा नाही.”

मीरा हळू आवाजात म्हणाली,

“तो वेळेच्या दोन बाजूंमधला दरवाजा आहे.”

रसिका स्तब्ध झाली.

ईशानने पुढे सांगितलं,

“Project Astral चा उद्देश काळात प्रवास करणं नव्हता.”

“मग?”

“भविष्यातून माहिती आणणं.”

आरव हसला.

“म्हणजे time travel?”

“नाही.”

ईशानने डोकं हलवलं.

“त्यापेक्षा धोकादायक.”

तो एका monitor जवळ गेला.

“आम्ही consciousness ला एका वेगळ्या temporal layer मध्ये पाठवलं.”

रसिकाने विचारलं,

“म्हणजे?”

“शरीर इथेच राहतं.”

तो थांबला.

“पण मन...”

“भविष्यात जाऊ शकतं?”

ईशानने मान हलवली.

“आणि परत येऊ शकतं.”

रसिकाच्या डोक्यात पुन्हा एक वेदना झाली.

यावेळी तिला एक वेगळं दृश्य दिसलं.

तीच laboratory.

पण वर्ष—

2039.

ती एका console समोर उभी होती.

तिच्यासमोर आरव उभा होता.

पण तो पन्नाशीचा नव्हता.

तो तीस-बत्तीस वर्षांचा होता.

जसा आज.

रसिका त्याला म्हणत होती—

“जर मी परत गेले नाही तर?”

आरवने उत्तर दिलं होतं—

“मग मी तुला शोधायला येईन.”

दृश्य तुटलं.

रसिका घामाने भिजली.

आरवने तिच्याकडे पाहिलं.

“काय झालं?”

ती त्याच्याकडे काही क्षण पाहत राहिली.

“आपण आधीही हे केलंय.”

आरवच्या चेहऱ्यावर प्रश्न.

“काय?”

“आपण दोघं...”

ती थांबली.

“आपण या facility मध्ये आधीही आलो आहोत.”

आरवने डोकं हलवलं.

“अशक्य.”

“तुला आठवत नाही.”

“मला काहीच आठवत नाही.”

रसिकाने त्याचा हात पकडला.

“मलाही आठवत नव्हतं.”

ती हळू आवाजात म्हणाली—

“जोपर्यंत R-02 जागी झाली नव्हती.”

काव्याचा video अजून सुरू होता.

तिच्या वडिलांचा चेहरा आता स्पष्ट दिसत होता.

“काव्या, तुझं खरं नाव काव्या नाही.”

काव्याचा श्वास अडकला.

“तू R-06 आहेस.”

तिने laptop बंद केला.

“नाही.”

पण laptop पुन्हा आपोआप सुरू झाला.

Video पुढे चालू झाला.

“तुला तुझ्या आईने दत्तक घेतलं नाही.”

काव्याच्या डोळ्यांत अश्रू आले.

“तुला इथे आणलं गेलं.”

स्क्रीनवर एक photograph दिसला.

एका laboratory मध्ये सात लहान मुलं उभी होती.

त्यांच्या हातात numbers होते.

R-01

R-02

R-03

R-04

R-05

R-06

R-07

काव्याने photograph zoom केला.

R-06 च्या चेहऱ्यावर तिचाच चेहरा होता.

आणि photograph च्या कोपऱ्यात एक मोठा बोर्ड होता—

NAKSHATRA CITY — CONSTRUCTION SITE

पण त्या photograph ची तारीख होती—

2003

काव्या मागे सरकली.

“मग माझं वय...”

तिच्या फोनवर notification आलं.

UNKNOWN CALLER

तिने call उचलला.

समोरून मुलीचा आवाज आला.

“काव्या?”

“कोण?”

“मी रसिका.”

काव्याचा श्वास थांबला.

“तुला मला शोधायचं आहे.”

“तू कुठे आहेस?”

क्षणभर शांतता.

मग रसिकाचा आवाज कुजबुजला—

“१३व्या दरवाज्याच्या आत.”

Call कट झाला.

Underground facility मध्ये countdown सुरूच होता.

17:09

17:08

17:07

आरवने core system समोर उभं राहून विचारलं,

“हे बंद करण्यासाठी काय करायचं?”

ईशानने त्याच्याकडे पाहिलं.

“R-13 ला थांबवावं लागेल.”

रसिका पुढे आली.

“म्हणजे मला?”

ईशान शांत.

“हो.”

“कसं?”

“तुला स्वतःला disconnect करावं लागेल.”

“आणि जर मी नाही केलं?”

ईशानने तिच्या डोळ्यांत पाहिलं.

“मग नक्षत्र सिटीतील प्रत्येक माणूस तुझ्यासारखाच होईल.”

आरव दचकला.

“काय?”

ईशानने screen कडे पाहिलं.

R-13 SYNCHRONIZATION: 96%

“दरवाजा फक्त एक व्यक्ती उघडत नाही.”

तो हळू आवाजात म्हणाला—

“तो संपूर्ण शहराची consciousness जोडतो.”

रसिकाने monitor कडे पाहिलं.

97%

98%

99%

सगळे alarms एकाच वेळी वाजले.

मग—

100%

Facility पूर्णपणे शांत झाली.

काही सेकंद काहीच घडलं नाही.

मग १३व्या दरवाज्याच्या दिशेने पावलांचा आवाज आला.

एक.

दोन.

तीन.

रसिका हळूहळू त्या दिशेने वळली.

दरवाजा स्वतःहून उघडला.

आणि त्यातून बाहेर आली—

रसिकाच.

पण तिच्या डोळ्यांत निळा प्रकाश होता.

तिने सगळ्यांकडे पाहिलं.

मग स्वतःकडे.

आणि हसत म्हणाली—

“मी R-13 नाही.”

ती पुढे आली.

“R-13 म्हणजे तुम्हा सगळ्यांचा शेवट आहे.”

भाग ७ : शहर जागं होतं

“R-13 म्हणजे तुम्हा सगळ्यांचा शेवट आहे.”

त्या आवाजाने underground facility मधली हवा जणू गोठली.

रसिकासमोर उभी असलेली स्त्री अगदी तिच्यासारखीच होती.

तोच चेहरा.

तेच केस.

तेच डोळे.

फक्त तिच्या डोळ्यांतून निघणारा निळा प्रकाश मानवी नव्हता.

आरवने हळूच रसिकासमोर उभं राहत विचारलं,

“तू कोण आहेस?”

ती स्त्री त्याच्याकडे पाहून हसली.

“तुला खरंच आठवत नाही?”

आरवच्या कपाळावर आठ्या पडल्या.

“आपण याआधी भेटलो आहोत?”

“खूप वेळा.”

“कुठे?”

ती स्त्री उत्तर देण्याआधी रसिकाकडे वळली.

“तुला विचार.”

रसिका तिच्याकडे रोखून पाहत होती.

“मला काय विचारायचं?”

“तुला सगळं माहीत आहे.”

“नाही.”

“तुझ्या आठवणींवर अजूनही दुसऱ्याचा ताबा आहे.”

रसिकाच्या डोक्यात अचानक तीव्र वेदना झाली.

ती डोळे मिटून खाली बसली.

आणि तिच्या डोक्यात एकाच वेळी अनेक दृश्यं चमकू लागली.

एक.

दोन.

दहा.

शंभर.

काही दृश्यांत ती लहान मुलगी होती.

काहींमध्ये ती मोठी होती.

कुठेतरी ती laboratory मध्ये धावत होती.

कुठेतरी ती आरवसोबत उभी होती.

कुठेतरी ती एका उंच इमारतीच्या छतावरून नक्षत्र सिटी जळताना पाहत होती.

आणि एका दृश्यात—

ती स्वतःच्या हाताने १३वा दरवाजा बंद करत होती.

तिच्यासमोर उभा होता आरव.

पण त्याच्या हातात बंदूक होती.

“गोळी मार.”

रसिकाने त्या दृश्यातल्या आरवला पाहिलं.

“नाही.”

तो ओरडला—

“रसिका, गोळी मार!”

मग अचानक सगळं काळं झालं.

रसिका दचकून वर्तमानात परत आली.

आरव तिच्या जवळ होता.

“रसिका!”

तिने त्याच्याकडे पाहिलं.

“तू मला मारणार होतास.”

आरव थिजला.

“काय?”

“मी तुला पाहिलं.”

“कुठे?”

“भविष्यात.”

आरव काही क्षण शांत राहिला.

मग म्हणाला,

“भविष्यात मी तुला मारत असेन तर त्यामागे कारण असेल.”

रसिकाने त्याच्याकडे पाहिलं.

“आणि जर कारण तूच असशील तर?”

आरव काही बोलला नाही.

ईशान त्या दुसऱ्या रसिकाकडे पाहत होता.

“तू वेळेआधी जागी झालीस.”

ती हसली.

“तुम्ही खूप उशिरा समजलात.”

“तुझं consciousness अजून पूर्ण स्थिर झालेलं नाही.”

“मला स्थिर होण्याची गरज नाही.”

ती स्त्री पुढे आली.

“मला फक्त त्यांना जागं करायचं आहे.”

ईशानच्या चेहऱ्यावर चिंता उमटली.

“त्यांना?”

ती भिंतीवरील monitors कडे वळली.

एकामागोमाग एक screens सुरू झाले.

R-01 — ACTIVE

R-02 — ACTIVE

R-03 — ACTIVE

R-04 — ACTIVE

R-05 — ACTIVE

R-06 — ACTIVE

R-07 — ACTIVE

मग—

R-08

R-09

R-10

R-11

R-12

रसिकाने स्क्रीनकडे पाहिलं.

“ते सगळे कुठे आहेत?”

दुसरी रसिका हसली.

“इथेच.”

“कुठे?”

ती स्वतःच्या छातीवर हात ठेवते.

“प्रत्येकाच्या आत.”

रसिका मागे सरकली.

“नाही.”

“हो.”

“R-01, R-02... हे सगळे वेगवेगळे लोक आहेत.”

“होते.”

ती थांबली.

“आता ते आठवणी आहेत.”

आरवने ईशानकडे पाहिलं.

“तुम्ही काय केलं होतं?”

ईशानने डोळे मिटले.

“आम्ही माणसाच्या consciousness ची प्रत बनवण्याचा प्रयत्न केला.”

“का?”

“मृत्यूवर मात करण्यासाठी.”

रसिका त्याच्याकडे पाहत म्हणाली,

“आणि तुम्ही यशस्वी झालात?”

ईशानचा चेहरा कठोर झाला.

“नाही.”

दुसरी रसिका हसली.

“खरं तर आम्ही खूपच यशस्वी झालो.”

नक्षत्र सिटीमध्ये लोकांना काहीतरी विचित्र जाणवायला लागलं होतं.

एकाच वेळी शेकडो लोकांनी आपापल्या घरात बसून एकच आवाज ऐकला.

“जागे व्हा.”

कुणी आवाज record केला.

कुणी खिडकीतून बाहेर पाहिलं.

कुणी मंदिरात धाव घेतली.

कुणी पोलिसांना फोन केला.

पण सर्वात विचित्र घटना एका मेट्रो स्टेशनमध्ये घडली.

सात लोक एकाच वेळी platform वरून उठले.

त्यांना एकमेकांची ओळख नव्हती.

पण प्रत्येकाने एकच वाक्य म्हटलं—

“आपण इथे आधी आलो आहोत.”

त्यांच्या डोळ्यांत क्षणभर निळा प्रकाश चमकला.

मग ते पुन्हा सामान्य झाले.

CCTV मध्ये हे सगळं कैद झालं.

आणि त्याच CCTV control room मध्ये काम करणाऱ्या व्यक्तीने लगेच तो footage delete केला.

कारण त्याला माहीत होतं—

हे पहिल्यांदा घडत नव्हतं.

काव्या आपल्या घरातून बाहेर पडली.

तिच्या हातात फक्त फोन आणि एक जुना photograph होता.

तिच्या वडिलांचा video अजूनही तिच्या डोक्यात घुमत होता.

“तू R-06 आहेस.”

तिला रस्ता माहीत नव्हता.

पण तिचे पाय स्वतःहून एका दिशेने चालत होते.

नक्षत्र सिटीच्या मध्यभागी.

जिथे underground access N-12 होता.

तिने स्वतःशीच विचारलं,

“मी तिथे का चाललेय?”

आतून उत्तर आलं.

“कारण तू आधीही तिथे गेली आहेस.”

काव्या थांबली.

आजूबाजूला पाहिलं.

रस्त्यावर कोणी नव्हतं.

ती पुन्हा चालू लागली.

Underground facility मध्ये ईशानने एक emergency panel उघडलं.

“आपल्याला core बंद करावा लागेल.”

दुसरी रसिका त्याच्याकडे पाहून म्हणाली,

“तुम्ही अजूनही समजत नाही.”

“काय?”

“Core बंद करणं म्हणजे दरवाजा बंद करणं नाही.”

ती हसली.

“तो आधीच उघडला आहे.”

“मग?”

“आता फक्त लोकांना आत यायचं आहे.”

आरवने विचारलं,

“कोणते लोक?”

ती त्याच्याकडे पाहून म्हणाली—

“ज्यांना तुम्ही 2001 मध्ये मारलं.”

खोलीत शांतता पसरली.

रसिकाने हळू आवाजात विचारलं,

“कोणी मारलं?”

दुसरी रसिका तिच्याकडे पाहत म्हणाली,

“तुम्ही.”

“मी?”

“तू आणि आरव.”

आरवचा चेहरा कठोर झाला.

“मी तुला ओळखतही नव्हतो.”

“तुला वाटतं.”

ती जवळ आली.

“तुला वाटतं तुझं आयुष्य 31 वर्षांचं आहे?”

आरव गप्प झाला.

“तुला तुझा पहिला आठवणारा दिवस आठवतो?”

आरवने डोळे मिटले.

काहीच उत्तर नाही.

“तुला तुझ्या आईचा चेहरा आठवतो?”

तो थांबला.

“हो.”

“तिचा आवाज?”

आरवने पुन्हा विचार केला.

त्याच्या कपाळावर आठ्या पडल्या.

“नाही.”

“तुझं पहिलं शाळेचं नाव?”

शांतता.

“तुझ्या सातव्या वाढदिवसाला तुला काय भेट मिळाली?”

आरव काहीच बोलला नाही.

रसिकाने त्याच्याकडे पाहिलं.

पहिल्यांदाच तिच्या डोळ्यांत भीती आली.

“आरव...”

तो मागे सरकला.

“मला माझं बालपण आठवत नाही.”

ईशानने मान खाली घातली.

“कारण ते तुमचं नव्हतंच.”

त्याच वेळी facility च्या बाहेर—

काव्या N-12 च्या barricade जवळ पोहोचली.

तिला पाहताच biometric scanner हिरवा झाला.

IDENTITY CONFIRMED

R-06

काव्या मागे सरकली.

“माझं नाव काव्या आहे.”

स्क्रीनवर उत्तर आलं—

TEMPORARY NAME: KAVYA

काव्याच्या अंगावर काटा आला.

बॅरिकेड बाजूला झालं.

ती पायऱ्यांकडे पाहत राहिली.

तिला आतून एक आवाज ऐकू आला.

“लवकर ये.”

काव्या खाली उतरू लागली.

रसिका अचानक जमिनीवर पडलेल्या photograph कडे पाहत होती.

R-01.

R-02.

आणि आता—

R-03 ते R-12.

सगळ्यांचे चेहरे वेगवेगळे होते.

पण प्रत्येकाच्या डोळ्यांत एकच निळा प्रकाश.

“हे लोक जिवंत आहेत?”

ईशान म्हणाला,

“काही.”

“बाकी?”

“काहींच्या शरीरात फक्त त्यांची consciousness आहे.”

रसिकाने विचारलं,

“मग R-13?”

ईशानने तिच्याकडे पाहिलं.

“R-13 हा प्रयोग नव्हता.”

“मग?”

“तो परिणाम होता.”

“कशाचा?”

ईशानने उत्तर दिलं—

“तुमच्या सगळ्या consciousness एकत्र जोडण्याचा.”

रसिकाचा चेहरा पांढरा पडला.

“म्हणजे...”

“R-13 म्हणजे एक व्यक्ती नाही.”

ईशानचा आवाज थरथरला.

“R-13 म्हणजे त्या बारा consciousness चं एकत्रित रूप.”

दुसरी रसिका हसली.

“आणि आता ते जागं झालंय.”

अचानक संपूर्ण facility मधील दिवे बंद झाले.

फक्त १३व्या दरवाज्यावरचा निळा प्रकाश उरला.

दरवाज्यावर नवीन अक्षरं उमटली—

रसिकाने ते वाचलं.

मग खाली आणखी एक ओळ दिसली—

R-13 = ALL

तिच्या डोक्यात पुन्हा आवाज घुमला.

यावेळी एक नाही.

अनेक.

स्त्री.

पुरुष.

मुलं.

वृद्ध.

सगळे एकत्र.

“आम्हाला आठवतंय.”

रसिका कानांवर हात ठेवून ओरडली—

“बंद करा!”

पण आवाज थांबला नाही.

“आम्हाला सगळं आठवतंय.”

अचानक तिच्या डोळ्यांसमोर 2001 चं शेवटचं दृश्य उभं राहिलं.

Laboratory.

आग.

स्फोट.

आरडाओरडा.

आणि एक तरुण ईशान एका मुलीला वाचवण्यासाठी धावत होता.

त्या मुलीच्या हातावर लिहिलं होतं—

R-13

रसिका किंचाळली.

“मी 2001 मध्ये नव्हते!”

दुसरी रसिका शांतपणे म्हणाली—

“होतीस.”

“माझा जन्म 1997 मध्ये झाला होता!”

“हो.”

“मग?”

ती हळूच हसली.

“कारण 2001 मध्ये जन्मलेली व्यक्ती तू नव्हतीस...”

ती रसिकाच्या अगदी जवळ आली.

“...तर R-13 होती.”

आणि त्याच क्षणी—

facility च्या दूरच्या corridor मधून काव्याचा आवाज आला.

“रसिका!”

सगळे वळले.

काव्या तिथे उभी होती.

पण तिच्या डोळ्यांतही निळा प्रकाश होता.

ती हसली.

आणि तिच्या मागे—

आणखी सहा लोक उभे होते.

भाग ८ : बारा सावल्या

काव्या कॉरिडॉरच्या टोकाला उभी होती.

तिच्या मागे सहा अनोळखी लोक.

एक वृद्ध पुरुष.

दोन तरुण मुली.

एक साधारण पंचेचाळीस वर्षांचा पुरुष.

एक लहान मुलगा.

आणि शेवटी—

एक स्त्री.

सगळ्यांच्या चेहऱ्यावर एकच भाव.

शांत.

अस्वाभाविक शांत.

रसिकाने काव्याकडे पाहिलं.

“काव्या?”

काव्या हसली.

पण तिचा आवाज काव्याचा नव्हता.

“तुला माझं नाव आठवतंय.”

रसिकाच्या पाठीवरून शहारा गेला.

“तू ठीक आहेस?”

काव्याने मान वाकवली.

“ठीक?”

ती हळूच हसली.

“हा शब्द किती मजेशीर आहे ना?”

आरवने पुढे होत विचारलं,

“तुम्ही सगळे कोण आहात?”

काव्याच्या मागे उभ्या असलेल्या वृद्ध पुरुषाने उत्तर दिलं—

“आम्ही हरवलेले लोक.”

“कुठे हरवलात?”

“वेळेत.”

आरवचा चेहरा कठोर झाला.

“मला कोडी सोडवायला वेळ नाही.”

वृद्ध पुरुष पुढे आला.

“तुझ्याकडे वेळ नाही, आरव.”

तो थांबला.

“कारण तुझ्याकडे वेळ उरलेलीच नाही.”

आरव काही क्षण त्याच्याकडे पाहत राहिला.

“तुम्हाला माझं नाव कसं माहीत?”

वृद्ध पुरुष हसला.

“तुला अजूनही आठवत नाही?”

आरवने काही उत्तर दिलं नाही.

काव्याने रसिकाकडे पाहिलं.

“तू आम्हाला बोलावलंयस.”

“मी?”

“हो.”

“कधी?”

काव्या शांतपणे म्हणाली—

“ज्या दिवशी तू पहिल्यांदा नक्षत्र सिटीमध्ये आलीस.”

रसिका थिजली.

“मी इथे चार महिन्यांपूर्वी आले.”

“नाही.”

काव्याने मान हलवली.

“तू इथे पहिल्यांदा चार महिन्यांपूर्वी आलीस.”

ती हळू आवाजात म्हणाली,

“पण दुसऱ्यांदा नाही.”

ईशानने अचानक emergency console बंद केला.

“सगळे मागे व्हा.”

काव्याच्या चेहऱ्यावरचं हास्य नाहीसं झालं.

“तुम्ही अजूनही घाबरता, डॉक्टर?”

“मी तुला घाबरत नाही.”

“मग कशाला?”

ईशानने तिच्याकडे पाहिलं.

“तुझ्यामागे जे आहे त्याला.”

कॉरिडॉरमधील सहा जण एकाच वेळी त्याच्याकडे वळले.

सगळ्यांच्या डोळ्यांत निळा प्रकाश चमकला.

रसिकाने हळू आवाजात विचारलं—

“हे R-03 ते R-08 आहेत?”

ईशानने मान हलवली.

“हो.”

“मग बाकीचे?”

“शहरात.”

“R-09 ते R-12?”

“ते अजून झोपेत आहेत.”

“आणि R-13?”

ईशानने तिच्याकडे पाहिलं.

“तू.”

रसिका काही क्षण शांत राहिली.

“मग माझ्यासारखी दिसणारी ती कोण?”

ईशानने त्या दुसऱ्या रसिकेकडे पाहिलं.

“ती?”

तो थांबला.

“ती R-01 आहे.”

रसिका दचकली.

“काय?”

R-01 हसली.

“हो.”

“मग तू मला आतापर्यंत काय सांगत होतीस?”

R-01 पुढे आली.

“जे तुला ऐकायला हवं होतं.”

“म्हणजे तू R-02 नाहीस?”

“नाही.”

रसिकाने रागाने विचारलं—

“मग R-02 कुठे आहे?”

R-01 च्या चेहऱ्यावरचं हास्य नाहीसं झालं.

“ती मेली.”

खोलीत शांतता पसरली.

“कधी?”

“2001 मध्ये.”

“मग तिची consciousness?”

R-01 ने रसिकाकडे पाहिलं.

“तुझ्यात.”

रसिकाच्या डोळ्यांत भीती उमटली.

“माझ्यात?”

“R-02 ची consciousness तुझ्यात transfer करण्यात आली.”

ती थांबली.

“आणि R-01 माझ्यात.”

आरवने अचानक विचारलं—

“मग R-13?”

R-01 म्हणाली,

“R-13 तयार करण्यासाठी आम्हाला R-01 आणि R-02 दोघांची गरज होती.”

रसिका हळू आवाजात म्हणाली,

“म्हणजे माझ्यात दोन consciousness आहेत?”

“दोन नाही.”

R-01 ने उत्तर दिलं.

“आता बारा.”

अचानक रसिकाच्या डोक्यात आवाज घुमला.

एक नाही.

अनेक.

“मला आठवतंय...”

“मला आठवतंय...”

“मला आठवतंय...”

ती कानांवर हात ठेवून खाली बसली.

तिला एकामागोमाग एक चेहरे दिसू लागले.

R-03.

एक तरुण मुलगा.

R-04.

एक वृद्ध स्त्री.

R-05.

एक लहान मुलगा.

R-06.

काव्या.

R-07.

एक अनोळखी पुरुष.

R-08.

एक स्त्री.

R-09.

R-10.

R-11.

R-12.

सगळे तिच्याकडे पाहत होते.

आणि सगळे एकाच वेळी म्हणत होते—

“आम्ही तू आहोत.”

रसिकाने डोळे उघडले.

आरव तिच्यासमोर बसला होता.

“रसिका!”

ती त्याचा हात पकडून म्हणाली—

“मला सगळ्यांचे आवाज ऐकू येत आहेत.”

आरवने तिच्याकडे पाहिलं.

“काय म्हणतायत?”

रसिकाचा चेहरा बदलला.

“ते तुला शोधतायत.”

आरवच्या चेहऱ्यावर प्रश्न उमटला.

“मला?”

रसिकाने मान हलवली.

“हो.”

“का?”

“कारण तू त्यांना मारलंयस.”

आरव मागे सरकला.

“मी?”

अचानक facility च्या मुख्य स्क्रीनवर एक जुना video सुरू झाला.

यावेळी तो 2001 चा नव्हता.

स्क्रीनच्या कोपऱ्यात तारीख होती—

18 NOVEMBER 2039

भविष्यातला आरव दिसत होता.

त्याच्या चेहऱ्यावर जखमा होत्या.

तो camera समोर बसला होता.

“जर तुम्ही हा video पाहत असाल तर पहिला प्रयोग अपयशी झाला आहे.”

तो काही क्षण थांबला.

“R-13 ला पूर्णपणे जागं होऊ देऊ नका.”

मग त्याने काहीतरी स्क्रीनच्या बाहेर पाहिलं.

“कारण एकदा ती पूर्ण जागी झाली तर—”

Video अचानक distort झाला.

काही सेकंदांनी पुन्हा त्याचा चेहरा दिसला.

पण यावेळी तो घाबरलेला होता.

“रसिका, माझं ऐक.”

त्याचा आवाज थरथरत होता.

“तू R-13 नाहीस.”

रसिका स्क्रीनजवळ गेली.

भविष्यातला आरव पुढे म्हणाला—

“R-13 तुझ्यामध्ये लपलंय.”

Video बंद झाला.

आरव काही क्षण स्क्रीनकडे पाहत राहिला.

“मग मला तुला मारायचं नव्हतं.”

रसिकाने त्याच्याकडे पाहिलं.

“मग?”

“मला R-13 मारायचं होतं.”

ईशानने अचानक console वर काही commands टाकले.

“आपल्याला laboratory number seven मध्ये जावं लागेल.”

मीरा दचकली.

“नाही.”

“तेच एकमेव ठिकाण आहे जिथे core बंद करता येईल.”

“ते ठिकाण अजूनही active आहे.”

“म्हणूनच.”

रसिका उठली.

“मी येते.”

ईशानने तिच्याकडे पाहिलं.

“तू आलीस तर धोका आहे.”

“आणि मी नाही आले तर?”

ईशान शांत.

रसिका पुढे म्हणाली—

“मीच या सगळ्याच्या केंद्रस्थानी आहे.”

R-01 हसली.

“शेवटी तुला समजलं.”

सगळे laboratory number seven कडे निघाले.

कॉरिडॉरच्या भिंतींवर जुन्या photographs लावलेले होते.

प्रत्येक photograph मध्ये वेगवेगळी मुलं.

वेगवेगळ्या तारखा.

पण प्रत्येकाच्या हातावर एकच चिन्ह.

R

रसिका एका photograph समोर थांबली.

त्यात दोन मुली होत्या.

एक रसिका.

दुसरी—

तीच.

पण photograph च्या मागे एक वेगळं नाव लिहिलं होतं.

राधिका.

रसिकाच्या चेहऱ्यावर आश्चर्य उमटलं.

“हे कोण?”

मीरा मागून म्हणाली—

“तुझी बहीण.”

“माझी बहीण राधिका?”

“हो.”

“मग R-02?”

मीरा काही बोलली नाही.

रसिकाने तिच्याकडे पाहिलं.

“राधिका म्हणजे R-02?”

मीरा हळू आवाजात म्हणाली—

“हो.”

“ती मेली?”

“नाही.”

रसिकाचा श्वास थांबला.

“मग?”

मीरा तिच्या डोळ्यांत पाहत म्हणाली—

“राधिका अजून जिवंत आहे.”

रसिकाने काही बोलण्याआधी corridor च्या शेवटी एक दार उघडलं.

आत पूर्ण अंधार.

आणि त्या अंधारातून एका स्त्रीचा आवाज आला—

“रसिका...”

रसिकाचे डोळे मोठे झाले.

हा आवाज तिने आधीही ऐकला होता.

१३व्या दरवाज्याच्या आत.

R-02 चा.

पण यावेळी आवाजात काहीतरी वेगळं होतं.

आईसारखी माया.

रसिका एक पाऊल पुढे गेली.

“राधिका?”

अंधारातून उत्तर आलं—

“ताई...”

रसिकाच्या डोळ्यांत पाणी आलं.

ती धावत त्या खोलीकडे जाऊ लागली.

आरवने तिला थांबवण्याचा प्रयत्न केला.

“रसिका, थांब!”

पण उशीर झाला.

ती आत गेली.

दरवाजा बंद झाला.

आरवने जोरात handle ओढलं.

“रसिका!”

आतून कोणताही आवाज आला नाही.

मग अचानक त्याच्या फोनवर एक notification आलं.

N-13 STATUS: COMPLETE

खाली एक नवीन message—

“एकच दरवाजा उघडला आहे.”

आरवने screen कडे पाहिलं.

पुढची ओळ हळूहळू दिसू लागली—

“आता बाकीचे बारा उघडणार आहेत.”

आणि नक्षत्र सिटीच्या बारा वेगवेगळ्या भागांत—

एकाच वेळी बारा काळे दरवाजे जमिनीखालून वर येऊ लागले.

भाग ९ : बारा दरवाजे

नक्षत्र सिटीच्या बारा वेगवेगळ्या भागांत जमिनीला तडे गेले.

पहिल्यांदा लोकांना वाटलं भूकंप झाला.

मग जमिनीखालून लोखंड घासल्यासारखा आवाज आला.

घर्र्र्र...

एका मेट्रो स्टेशनच्या बाहेर pavement दोन भागांत विभागलं.

त्याखालून काळ्या धातूचा एक विशाल चौकोनी भाग वर आला.

त्यावर एकच चिन्ह होतं—

R-01

दुसऱ्या ठिकाणी—

R-02

तिसऱ्या—

R-03

असं करत शहराच्या बारा भागांत बारा दरवाजे उभे राहिले.

कुणालाही त्यांचा अर्थ कळत नव्हता.

पण एका गोष्टीने सगळ्यांना घाबरवलं होतं.

प्रत्येक दरवाज्यावर असलेला नंबर त्या भागात उभ्या असलेल्या एका व्यक्तीच्या डोळ्यांत निळा प्रकाश चमकला की उजळत होता.

शहर जागं होत होतं.

पण कुणालाच कशासाठी, हे माहीत नव्हतं.

Laboratory number seven.

दरवाजा बंद झाला होता.

रसिका आत उभी होती.

समोर एक लांब, पांढरा corridor.

भिंतीवर हलका निळा प्रकाश.

आणि त्या corridor च्या शेवटी—

एक काचेची खोली.

तिच्या आत कुणीतरी बसलं होतं.

रसिकाने हळूहळू पुढे पाऊल टाकलं.

“राधिका?”

आत बसलेली स्त्री उठली.

ती तीस वर्षांच्या आसपासची दिसत होती.

लांब केस.

फिकट चेहरा.

आणि डोळे—

रसिकासारखेच.

फक्त तिच्या डोळ्यांत निळा प्रकाश नव्हता.

ती काचेच्या जवळ आली.

“ताई.”

रसिकाच्या डोळ्यांत अश्रू आले.

“तू... खरंच राधिका आहेस?”

“हो.”

“पण मला सांगितलं होतं तू—”

“मेले?”

राधिकाने हलकंसं हसत विचारलं.

रसिकाने मान हलवली.

“हो.”

“त्यांनी तसं सांगणं गरजेचं होतं.”

“का?”

राधिकाने काचेला हात लावला.

“कारण तुला माझ्यापासून दूर ठेवायचं होतं.”

“कोणी?”

राधिका काही क्षण शांत राहिली.

मग म्हणाली—

“तुझ्या आईने.”

रसिका मागे सरकली.

“आई?”

“हो.”

“माझ्या आईला सगळं माहीत होतं?”

“सगळं नाही.”

राधिका म्हणाली,

“पण पुरेसं.”

रसिकाच्या मनात तिच्या आईचा चेहरा आला.

घरातल्या छोट्या-छोट्या आठवणी.

तिचं लहानपण.

तिच्या आईने जपून ठेवलेल्या काही जुन्या वस्तू.

तिच्या जन्माचा album.

आणि एक फोटो—

ज्यात फक्त ती होती.

राधिका कुठेच नव्हती.

“माझ्या आईने तुझा फोटो का लपवला?”

राधिका हळू आवाजात म्हणाली,

“कारण ती घाबरली होती.”

“कशाला?”

“मला.”

बाहेर आरव दरवाजा उघडण्याचा प्रयत्न करत होता.

मीरा त्याच्या जवळ आली.

“तो दरवाजा force करू नकोस.”

“रसिका आत आहे.”

“मला माहीत आहे.”

“मग?”

मीरा त्याच्याकडे पाहत म्हणाली,

“तो दरवाजा बाहेरून उघडता येत नाही.”

“मग आतून?”

“आतूनही नाही.”

आरव तिच्याकडे पाहू लागला.

“मग रसिका बाहेर कशी येणार?”

मीरा शांतपणे म्हणाली—

“जर ती अजूनही रसिका राहिली असेल तर.”

आरवच्या चेहऱ्यावर राग आला.

“तुम्ही सगळे कोड्यात का बोलता?”

“कारण सरळ उत्तरं या प्रोजेक्टने खूप आधी नष्ट केली आहेत.”

अचानक आरवच्या फोनवर call आला.

Screen वर नाव दिसत होतं—

माया सावंत

आरवने call उचलला.

“माया?”

समोरून घाबरलेला आवाज आला.

“आरव, तू कुठे आहेस?”

“नक्षत्र टेक्नॉलॉजी सेंटरच्या underground facility मध्ये.”

काही क्षण शांतता.

“मला वाटतं मला काहीतरी सापडलंय.”

“काय?”

“शहराच्या original planning documents.”

“त्यात काय आहे?”

मायाचा आवाज थरथरला.

“नक्षत्र सिटी चार वर्षांपूर्वी बांधलेलं नाही.”

आरव गप्प.

“काय म्हणतेयस?”

“या शहराचा पहिला master plan...”

ती थांबली.

“1998 चा आहे.”

आरवच्या अंगावर काटा आला.

“माया, हे शक्य नाही.”

“मला माहीत आहे.”

“कुठे आहेस?”

“Central Archive.”

“तिथून लगेच निघ.”

“का?”

आरवने काही सेकंद उत्तर दिलं नाही.

मग म्हणाला—

“कारण शहरात बारा दरवाजे उघडले आहेत.”

समोरून शांतता.

मग माया म्हणाली—

“आरव...”

“काय?”

“Central Archive च्या basement मध्येही एक दरवाजा उघडला आहे.”

काचेच्या खोलीत राधिका रसिकाकडे पाहत होती.

“तुला आठवतंय का, ताई, आपण लहान असताना कुठे खेळायचो?”

रसिका डोकं हलवत म्हणाली,

“नाही.”

“तुला आठवत नाही.”

“मला माझं बालपणच फारसं आठवत नाही.”

राधिका हसली.

“कारण त्यांनी तुझ्या आठवणी delete केल्या.”

“का?”

“तुला वाचवण्यासाठी.”

“कशापासून?”

राधिका शांत झाली.

“आपल्यापासून.”

रसिकाला काही समजलं नाही.

“आपण धोकादायक होतो?”

“नाही.”

राधिका काचेच्या मागच्या console कडे पाहत म्हणाली,

“आपण ज्या गोष्टीला जागं केलं... ती धोकादायक होती.”

“R-13?”

“नाही.”

“मग काय?”

राधिका हळू आवाजात म्हणाली—

“१३वा दरवाजा.”

रसिका गोंधळली.

“पण तो फक्त time portal आहे ना?”

राधिका मान हलवते.

“नाही.”

“मग?”

“तो दुसऱ्या जगाचा दरवाजा आहे.”

रसिकाच्या चेहऱ्यावर भीती उमटली.

“दुसरं जग?”

“हो.”

“म्हणजे aliens?”

राधिका काही क्षण शांत राहिली.

“त्यांना आपण aliens म्हणू शकत नाही.”

“का?”

“कारण ते दुसऱ्या ग्रहावरून आलेले नाहीत.”

ती रसिकाच्या डोळ्यांत पाहत म्हणाली—

“ते दुसऱ्या reality मधून आले आहेत.”

Central Archive.

माया सावंतने हातातला जुना document घट्ट पकडला.

समोरच्या टेबलवर नक्षत्र सिटीचा original master plan पसरला होता.

1998.

त्या नकाशावर शहराच्या मध्यभागी एक मोठी काळी जागा होती.

तिच्यावर लाल अक्षरांत लिहिलं होतं—

DO NOT BUILD

मायाने नकाशाच्या खालील notes वाचल्या.

“Area contains unstable temporal structure.”

तिचा श्वास थांबला.

खाली आणखी एक ओळ होती—

“Previous settlement evacuated — 1997.”

माया थिजली.

“Previous settlement?”

नक्षत्र सिटी उभी होण्याआधी इथे दुसरं शहर होतं?

तिने लगेच कागदाचा फोटो काढला.

पण camera उघडताच स्क्रीनवर दुसराच फोटो दिसला.

एक जुना family photograph.

मायाने तो ओळखला.

रसिकाचा family photograph.

त्यात रसिकाच्या आई-वडिलांसोबत—

दोन लहान मुली होत्या.

रसिका.

आणि राधिका.

पण photograph च्या मागे एक तिसरी व्यक्ती उभी होती.

एक लहान मुलगा.

त्याच्या हातात—

R-03

मायाच्या चेहऱ्यावर भीती उमटली.

“हे कुठून आलं?”

तिच्या मागून आवाज आला.

“कारण हा photograph कधीच delete झाला नव्हता.”

माया हळूहळू मागे वळली.

तिच्यासमोर एक पुरुष उभा होता.

काळा coat.

शांत चेहरा.

माया त्याला ओळखत होती.

“विहान?”

विहान राणे हसला.

“तुला खूप प्रश्न पडले असतील.”

“तू इथे काय करतोयस?”

“तुला वाचवायला आलोय.”

“कुणापासून?”

विहानने दरवाज्याकडे पाहिलं.

“त्यांच्यापासून.”

“कोण?”

विहानने हळू आवाजात सांगितलं—

“ज्यांनी हे शहर आधीच एकदा नष्ट केलं होतं.”

Laboratory number seven मध्ये alarm वाजला.

राधिकेने अचानक काचेमागच्या screen कडे पाहिलं.

R-03 — AWAKENED

तिच्या चेहऱ्यावर चिंता उमटली.

“ते सुरू झालं.”

रसिकाने विचारलं,

“काय?”

राधिका म्हणाली—

“पहिला दरवाजा उघडला.”

“कोणता?”

“R-03.”

रसिका दचकली.

“मग बाकी?”

राधिका तिच्याकडे पाहत म्हणाली—

“एकदा R-03 उघडला की बाकीचे दरवाजे स्वतः उघडतात.”

“मग त्यांना थांबवायचं कसं?”

राधिका काही क्षण शांत राहिली.

“एकच मार्ग आहे.”

“काय?”

“R-13 ला बंद करावं लागेल.”

रसिका तिच्याकडे पाहत म्हणाली—

“म्हणजे मला?”

राधिका डोकं हलवते.

“नाही.”

ती हळू आवाजात म्हणाली—

“तुला नाही.”

“मग कोणाला?”

राधिकेच्या डोळ्यांत अश्रू आले.

“मला.”

अचानक काचेची खोली लाल प्रकाशाने भरली.

R-02 CORE DETECTED

MANUAL SEPARATION AVAILABLE

रसिका ओरडली—

“राधिका, तू काय करणार आहेस?”

राधिका हसली.

“जे 2001 मध्ये करायला हवं होतं.”

“काय?”

“तुझ्यापासून स्वतःला वेगळं करणार.”

रसिका मागे सरकली.

“पण त्यासाठी?”

राधिका शांतपणे म्हणाली—

“तुला मला मारावं लागेल.”

आणि त्याच क्षणी laboratory चा दरवाजा उघडला.

बाहेर आरव उभा होता.

त्याच्या हातात बंदूक होती.

त्याने रसिकाकडे पाहिलं.

मग राधिकेकडे.

राधिका शांतपणे म्हणाली—

“आरव, तुला आठवतंय ना? 2039 मध्ये तू काय केलं होतंस?”

आरवच्या हातातील बंदूक थरथरू लागली.

त्याच्या डोळ्यांसमोर एक दृश्य चमकलं—

तो राधिकेला गोळी मारत होता.

आणि राधिका मरताना हसत म्हणत होती—

“पुढच्या वेळी रसिका तुला थांबवेल.”

आरवने वर्तमानात परत येत बंदूक खाली केली.

पण त्याच क्षणी—

नक्षत्र सिटीच्या बारा दरवाज्यांवर एकाच वेळी दिवे लागले.

R-01 ते R-12 — ACTIVE

आणि १३व्या दरवाज्यावर—

R-13 — OPEN

शहराच्या प्रत्येक स्क्रीनवर एकच वाक्य उमटलं—

“दुसरी बाजू येत आहे.”

भाग १० : दुसरी बाजू

“दुसरी बाजू येत आहे.”

नक्षत्र सिटीतील प्रत्येक स्क्रीनवर तेच वाक्य चमकत होतं.

काही सेकंदांसाठी संपूर्ण शहर शांत झालं.

मग—

सगळ्या घड्याळांनी एकाच वेळी 3:17 दाखवलं.

रात्र होती.

पण आकाश अचानक फिकट निळं झालं.

लोकांनी घरांच्या खिडक्या उघडल्या.

रस्त्यावर उभे असलेले लोक वर पाहू लागले.

आकाशात ढग नव्हते.

तारेही नव्हते.

फक्त एक प्रचंड काळं वर्तुळ होतं.

जणू आकाशातच कुणीतरी दरवाजा उघडला होता.

Underground laboratory मध्ये आरव अजूनही बंदूक हातात घेऊन उभा होता.

समोर राधिका.

तिच्या मागे रसिका.

आणि त्यांच्या आजूबाजूला निळा प्रकाश.

आरवने बंदूक खाली केली.

“मला ते आठवलं.”

राधिका शांतपणे म्हणाली,

“काय?”

“2039.”

रसिकाने त्याच्याकडे पाहिलं.

“तिथे काय झालं?”

आरव काही क्षण बोलू शकला नाही.

“मी तुला शोधायला गेलो होतो.”

“मला?”

“हो.”

“का?”

“कारण तू गायब झाली होतीस.”

राधिका मध्येच म्हणाली,

“गायब नाही.”

आरव तिच्याकडे पाहू लागला.

“तिला घेऊन गेले होते.”

“कोण?”

राधिका म्हणाली—

“दुसऱ्या बाजूचे लोक.”

रसिकाने विचारलं,

“ते कोण आहेत?”

राधिकेने उत्तर दिलं नाही.

त्याऐवजी तिने एक console सुरू केला.

स्क्रीनवर एक video उघडला.

एक मोठी laboratory.

त्यात आरव.

तो एकटा नव्हता.

त्याच्या बाजूला—

रसिका होती.

पण ती आजच्या रसिकापेक्षा वेगळी दिसत होती.

तिचे केस छोटे होते.

डोळ्यांत निळा प्रकाश.

आणि तिच्या हातात एक लहान मुलगा.

मुलाच्या हातावर लिहिलं होतं—

R-13

आजची रसिका स्क्रीनकडे पाहतच राहिली.

“तो मुलगा कोण?”

आरवने हळू आवाजात सांगितलं—

“तू.”

रसिका त्याच्याकडे वळली.

“मी?”

“हो.”

“पण मी मुलगा कशी?”

आरवने डोळे मिटले.

“कारण R-13 कधीच शरीर नव्हतं.”

स्क्रीनवरील video मध्ये भविष्यकाळातील रसिका मुलाकडे पाहत म्हणत होती—

“त्याला इथे ठेवणं सुरक्षित नाही.”

भविष्यातला आरव म्हणाला—

“आपण त्याला परत पाठवू.”

“कुठे?”

“1997.”

आजची रसिका दचकली.

“1997?”

राधिका हळू आवाजात म्हणाली—

“तुझं बालपण तिथून सुरू झालं.”

काव्या laboratory च्या बाहेर उभी होती.

तिच्या मागे R-03 ते R-08 चे लोक.

पण आता त्यांच्या चेहऱ्यावरचा निळा प्रकाश अधिक तीव्र झाला होता.

काव्याने डोळे मिटले.

तिच्या मनात एक आवाज आला—

“R-06, वेळ झाली.”

ती हळू आवाजात म्हणाली,

“कशाची?”

“परत जाण्याची.”

काव्याने डोळे उघडले.

“कुठे?”

समोरच्या भिंतीवर अचानक एक काळा दरवाजा दिसू लागला.

तो आधी तिथे नव्हता.

काव्या त्याच्याकडे पाहत राहिली.

दरवाज्यावर एकही नंबर नव्हता.

फक्त एक तारीख होती—

22 AUGUST 1997

काव्याच्या चेहऱ्यावर भीती उमटली.

“मला तिथे जायचं नाही.”

तिच्यामागचा वृद्ध पुरुष म्हणाला,

“तुला जायचंच लागेल.”

“का?”

“कारण त्या दिवशी पहिला दरवाजा उघडला होता.”

माया आणि विहान Central Archive मधून बाहेर पडत होते.

पण Archive च्या बाहेर सगळं बदललं होतं.

ज्या corridor मध्ये काही मिनिटांपूर्वी पिवळे lights होते, तिथे आता जुन्या काळातील लाल emergency lamps होते.

भिंतीवरचे modern digital panels गायब झाले होते.

त्यांच्या जागी जुन्या लोखंडी plates होत्या.

मायाने आजूबाजूला पाहिलं.

“आपण कुठे आलो?”

विहान म्हणाला,

“याच facility मध्ये.”

“पण हे तर 2026 चं building आहे.”

“नाही.”

विहानने घड्याळाकडे पाहिलं.

03:17

“आत्ता नाही.”

माया त्याच्याकडे पाहू लागली.

“मग?”

विहान म्हणाला—

“आपण 1997 मध्ये आहोत.”

मायाच्या हातातून documents खाली पडले.

“हे शक्य नाही.”

“तुला आता तरी समजलं का?”

“काय?”

“१३वा दरवाजा वेळेतून प्रवास करत नाही.”

विहान पुढे चालू लागला.

“तो वेळ बदलतो.”

Laboratory number seven मध्ये रसिका अजूनही स्क्रीनकडे पाहत होती.

भविष्यातील video अचानक थांबला.

मग स्क्रीनवर एक message आला—

TEMPORAL LOOP DETECTED

खाली—

ORIGIN: 1997

राधिकेने लगेच console बंद केला.

“आपल्याकडे वेळ कमी आहे.”

रसिका म्हणाली,

“तू मला अजूनही सगळं सांगितलेलं नाहीस.”

“मला माहीत आहे.”

“R-13 नेमकं काय आहे?”

राधिका तिच्याकडे पाहत म्हणाली—

“तुझ्यात असलेली सगळी consciousness नाही.”

“मग?”

“R-13 म्हणजे एक memory.”

“कुणाची?”

राधिकेच्या डोळ्यांत पाणी आलं.

“आपल्या आईची.”

रसिका स्तब्ध झाली.

“आईची?”

“हो.”

“पण आईला याबद्दल काय माहीत होतं?”

राधिका म्हणाली—

“तिने Project Astral सुरू केलं.”

रसिका मागे सरकली.

“माझी आई?”

“ती scientist होती.”

“मग तिने आपल्यावर प्रयोग केले?”

“नाही.”

राधिका हळू आवाजात म्हणाली—

“तिने आपल्याला वाचवण्यासाठी प्रयोग केला.”

“कशापासून?”

राधिका उत्तर देणार इतक्यात facility च्या सगळ्या screens काळ्या झाल्या.

मग एका screen वर एक चेहरा दिसला.

एक वृद्ध स्त्री.

पांढरे केस.

थकलेले डोळे.

रसिकाचा श्वास थांबला.

“आई...?”

राधिका काही बोलली नाही.

स्क्रीनवरील स्त्रीने थेट रसिकाकडे पाहिलं.

“रसिका.”

रसिकाच्या डोळ्यांत अश्रू आले.

“आई?”

स्त्री म्हणाली—

“जर तू मला पाहत असशील, तर याचा अर्थ १३वा दरवाजा उघडला आहे.”

“आई, तू कुठे आहेस?”

“जिथे वेळ संपतो.”

“मला तुझ्याकडे यायचं आहे.”

“नको.”

आईचा आवाज अचानक कठोर झाला.

“कधीही नाही.”

रसिका गोंधळली.

“का?”

स्त्री म्हणाली—

“कारण मी ज्या गोष्टीपासून तुला वाचवलं, ती आता तुझ्यात जागी झाली आहे.”

स्क्रीनवर image distort झाली.

शेवटचा आवाज आला—

“राधिकेवर विश्वास ठेवू नकोस.”

स्क्रीन बंद.

रसिकाने राधिकेकडे पाहिलं.

राधिकेचा चेहरा निर्विकार होता.

“तिने माझ्यावर विश्वास ठेवू नको असं का सांगितलं?”

राधिका काही क्षण शांत राहिली.

मग म्हणाली—

“कारण तिला माझ्याबद्दल सगळं माहीत नव्हतं.”

“म्हणजे?”

राधिका हळूच हसली.

“मी R-02 नाही.”

रसिका थिजली.

“काय?”

राधिका म्हणाली—

“R-02 मी नाही.”

“मग कोण?”

राधिकेने स्वतःच्या छातीवर हात ठेवला.

“मी R-00 आहे.”

त्याच क्षणी—

नक्षत्र सिटीच्या मध्यभागी असलेला सर्वात मोठा दरवाजा उघडला.

R-00

तो आधी कुठेही दिसला नव्हता.

लोक मागे पळू लागले.

दरवाज्याच्या आत काळोख होता.

पण त्या काळोखात काहीतरी हलत होतं.

पहिल्यांदा एक हात बाहेर आला.

मग दुसरा.

मग एक संपूर्ण आकृती.

एक पुरुष.

तो शहराच्या मध्यभागी उभा राहिला.

त्याने आजूबाजूला पाहिलं.

आणि हसला.

त्याच्या डोळ्यांत निळा प्रकाश नव्हता.

ते पूर्ण काळे होते.

त्याने आकाशाकडे पाहिलं.

“शेवटी.”

त्याच्या मागून अजून लोक बाहेर येऊ लागले.

दहा.

वीस.

शंभर.

सगळे एकसारखे.

सगळ्यांच्या चेहऱ्यावर—

रसिकाचा चेहरा.

Laboratory मध्ये alarm पुन्हा वाजू लागला.

R-00 ACTIVE

R-01 ACTIVE

R-02 ACTIVE

...

R-13 ACTIVE

सगळे नंबर एकाच वेळी लाल झाले.

ईशानने screen पाहिली आणि कुजबुजला—

“हे होऊ नये होतं.”

आरवने विचारलं,

“काय?”

ईशान म्हणाला—

“R-00 जागा झाला.”

“तो कोण?”

ईशानने त्याच्याकडे पाहिलं.

त्याच्या चेहऱ्यावर पहिल्यांदाच पूर्ण भीती होती.

“Project Astral चा पहिला subject.”

“कोण?”

ईशान म्हणाला—

“रसिकाचा वडील.”

आरव काही बोलणार इतक्यात त्याच्या फोनवर एक message आला.

UNKNOWN NUMBER

त्याने message उघडला.

फक्त एक वाक्य होतं—

“आरव, जर तुला रसिकाला वाचवायचं असेल तर तिला 1997 मध्ये घेऊन जा.”

आरवने screen कडे पाहिलं.

मग रसिकाकडे.

आणि त्याच क्षणी—

१३व्या दरवाज्यातून एक प्रचंड आवाज आला.

“आरव...”

तो आवाज ऐकून आरव गोठला.

कारण तो आवाज—

त्याचाच होता.

दुसऱ्या बाजूने पुन्हा आवाज आला—

“यावेळी मला थांबव.”

आरवने हळूच १३व्या दरवाज्याकडे पाहिलं.

आणि काळोखातून—

त्याच्यासारखाच दिसणारा आणखी एक आरव बाहेर आला.

भाग ११ : दोन आरव

१३व्या दरवाज्यातून बाहेर आलेल्या त्या व्यक्तीकडे पाहून आरव काही क्षण श्वास घ्यायलाही विसरला.

तो अगदी त्याच्यासारखा दिसत होता.

तोच चेहरा.

तीच उंची.

तीच नजर.

फक्त त्याच्या कपाळावर एक जुनी जखम होती आणि डाव्या हातावर काळ्या रंगात एक चिन्ह कोरलेलं होतं—

R-13

रसिका त्याच्याकडे पाहत राहिली.

“हा... तूच आहेस.”

दुसरा आरव हलकंसं हसला.

“हो.”

आजचा आरव बंदूक उचलत म्हणाला,

“माझ्याजवळ येऊ नकोस.”

दुसरा आरव थांबला.

“जर मला तुला मारायचं असतं, तर तू आत्ता जिवंत नसतास.”

“मग तू इथे कशासाठी आलास?”

“तुला सावध करायला.”

“कशाबद्दल?”

दुसरा आरव रसिकाकडे पाहू लागला.

“तिच्याबद्दल.”

रसिकाने भुवया उंचावल्या.

“माझ्याबद्दल?”

तो हळूच म्हणाला—

“तुला अजूनही वाटतंय की तू या सगळ्याची शिकार आहेस.”

“मी नाही का?”

“नाही.”

तो एक पाऊल पुढे आला.

“तू कारण आहेस.”

राधिकेने हे ऐकताच डोळे मिटले.

“तो इथे येऊ नये होता.”

आजचा आरव तिच्याकडे वळला.

“तुला त्याच्याबद्दल माहीत होतं?”

राधिका शांत.

“राधिका!”

“हो.”

“तो कोण आहे?”

“तुझी पुढची आवृत्ती.”

आरव थिजला.

“माझी... पुढची?”

राधिका म्हणाली,

“वेगवेगळ्या realities मध्ये तुझ्या अनेक आवृत्त्या आहेत.”

दुसरा आरव मध्येच म्हणाला—

“पण मी त्या सगळ्यांपेक्षा वेगळा आहे.”

रसिकाने विचारलं,

“कसा?”

तो तिच्याकडे पाहत म्हणाला—

“मी तुला वाचवण्यात यशस्वी झालो होतो.”

रसिकाच्या डोळ्यांत प्रश्न उमटला.

“मग?”

त्याचा चेहरा अचानक गंभीर झाला.

“पण त्याची किंमत संपूर्ण शहराने दिली.”

अचानक facility मधील भिंतींवर वेगवेगळी दृश्यं उमटू लागली.

एका दृश्यात नक्षत्र सिटी पूर्णपणे जळत होती.

दुसऱ्या दृश्यात शहरातील हजारो लोक एका जागी उभे होते.

सगळ्यांच्या डोळ्यांत निळा प्रकाश.

तिसऱ्या दृश्यात आकाश फाटल्यासारखं दिसत होतं.

आणि चौथ्या दृश्यात—

रसिका एका प्रचंड काळ्या खोलीत एकटी उभी होती.

तिच्यासमोर बारा दरवाजे.

प्रत्येक दरवाज्यावर एक नंबर.

R-01 ते R-12.

ती प्रत्येक दरवाजा बंद करत होती.

पण तेराव्या दरवाज्याजवळ पोहोचताच ती थांबली.

तिच्या मागे आरव उभा होता.

त्याने तिच्या खांद्यावर हात ठेवला.

“उघड.”

दृश्य बंद झालं.

रसिकाने घाबरून विचारलं,

“हे काय होतं?”

दुसरा आरव म्हणाला—

“भविष्यातलं शेवटचं दृश्य.”

“माझं?”

“आपलं.”

ईशानने अचानक एक जुना metal box उघडला.

त्यातून एक छोटं device बाहेर काढलं.

त्यावर कोणताही screen नव्हता.

फक्त एक बटण.

आरवने विचारलं,

“ते काय आहे?”

“Memory anchor.”

“कशासाठी?”

“वेळ बदलला तरी काही आठवणी स्थिर ठेवण्यासाठी.”

ईशानने ते रसिकाकडे दिलं.

“हे तुझ्याकडे ठेव.”

रसिकाने device हातात घेतलं.

क्षणात तिच्या डोक्यात एक आठवण चमकली.

ती लहान होती.

साधारण पाच वर्षांची.

आई तिच्या केसांत वेणी घालत होती.

राधिका बाजूला बसली होती.

आई म्हणत होती—

“तुम्ही दोघींनी एक गोष्ट लक्षात ठेवायची.”

लहान रसिका विचारते—

“काय?”

आई तिच्या हातावर बोटाने एक आकृती काढते.

एक वर्तुळ. त्याच्या आत तेरा छोटे बिंदू.

“जर कधी हा चिन्ह दिसला...”

आई थांबते.

“तर पळून जायचं.”

लहान राधिका विचारते—

“कुठे?”

आई म्हणते—

“जिथे वेळ तुम्हाला ओळखत नाही.”

आठवण अचानक तुटली.

रसिकाने डोळे उघडले.

“आईने आपल्याला आधीच सावध केलं होतं.”

राधिका म्हणाली,

“हो.”

“मग आपण विसरलो कसं?”

राधिका तिच्याकडे पाहत म्हणाली—

“कारण तिनेच आपल्याला विसरवलं.”

Central Archive मध्ये माया अजूनही 1997 मध्ये अडकली होती.

तिच्यासमोर एक तरुण स्त्री उभी होती.

साधी साडी.

हातात फाईल.

चेहऱ्यावर थकवा.

माया तिला ओळखू शकत नव्हती.

पण त्या स्त्रीने मायाकडे पाहून विचारलं—

“तू कोण?”

मायाने उत्तर दिलं,

“मी माया.”

स्त्रीचा चेहरा बदलला.

“मग तू भविष्यातून आली आहेस.”

मायाचा श्वास थांबला.

“तुम्हाला कसं माहीत?”

ती स्त्री म्हणाली—

“कारण मी तुला भविष्यात पाहिलंय.”

“तुम्ही कोण?”

स्त्रीने फाईल उघडली.

पहिल्या पानावर नाव होतं—

डॉ. सायली देशमुख

माया दचकली.

“तुम्ही... रसिकाची आई?”

सायलीने हळूच मान हलवली.

“हो.”

मायाच्या हातातून फाईल खाली पडली.

“मग मला एक गोष्ट सांगा.”

“काय?”

“रसिका कोण आहे?”

सायली बराच वेळ शांत राहिली.

मग म्हणाली—

“माझी मुलगी.”

“फक्त एवढंच?”

सायलीने मायाकडे पाहिलं.

“नाही.”

तिच्या डोळ्यांत पाणी आलं.

“ती माझी मुलगी आहे... पण तिच्यात माझ्या मुलींच्या पलीकडे काहीतरी आहे.”

माया थिजली.

“मुलींच्या?”

सायलीने फाईलमधून एक जुना photograph काढला.

त्यात तीन मुली होत्या.

राधिका.

रसिका.

आणि तिसरी—

एकदम रसिकासारखी दिसणारी मुलगी.

मायाने फोटो हातात घेतला.

“ही कोण?”

सायलीने हळू आवाजात उत्तर दिलं—

“राधिका आणि रसिकाची मोठी बहीण.”

“तिचं नाव?”

सायलीच्या डोळ्यांत भीती आली.

“नंदिनी.”

वर्तमानात—

१३व्या दरवाज्याजवळ दुसरा आरव अचानक खाली कोसळला.

त्याच्या शरीरातून निळा प्रकाश बाहेर पडू लागला.

रसिका त्याच्याकडे धावली.

“काय होतंय?”

तो वेदनेने म्हणाला—

“ते मला परत खेचतायत.”

“कोण?”

त्याने १३व्या दरवाज्याकडे पाहिलं.

“दुसरी बाजू.”

“तिथे काय आहे?”

त्याने रसिकाचा हात पकडला.

“तिथे...”

त्याचा आवाज थरथरला.

“तुझं मूळ आहे.”

रसिका काही क्षण त्याच्याकडे पाहत राहिली.

“माझं मूळ?”

“हो.”

“मी कुठून आले?”

तो काही बोलला नाही.

रसिका त्याचा हात घट्ट पकडत म्हणाली—

“मला सांग.”

दुसरा आरव तिच्या डोळ्यांत पाहत म्हणाला—

“तुझा जन्म 1997 मध्ये झाला नाही.”

रसिकाचा चेहरा पांढरा झाला.

“मग?”

तो म्हणाला—

“तुला 1997 मध्ये इथे आणलं गेलं.”

अचानक राधिकेने जोरात ओरडून सांगितलं—

“रसिका, मागे हो!”

एक प्रचंड आवाज झाला.

धडाम!

१३व्या दरवाज्याच्या वरचा भाग फुटला.

काळ्या धुरातून काहीतरी बाहेर आलं.

मानवी आकृतीसारखं.

पण त्याचा चेहरा नव्हता.

फक्त दोन काळे डोळे.

ईशानने ताबडतोब emergency switch दाबला.

“सगळे मागे!”

ती आकृती थांबली.

तिने प्रथम आरवकडे पाहिलं.

मग रसिकाकडे.

आणि हळूहळू—

तिच्या चेहऱ्यावर रसिकाचा चेहरा तयार झाला.

रसिकाने स्वतःचाच चेहरा पाहून मागे पाऊल टाकलं.

ती आकृती म्हणाली—

“तू मला विसरलीस.”

रसिका थरथरली.

“तू कोण आहेस?”

आकृतीने उत्तर दिलं—

“तुझी पहिली आठवण.”

सायलीने 1997 मधील archive room मध्ये एक दुसरी फाईल उघडली.

त्यात फक्त एक पान होतं.

वर लिहिलं होतं—

PROJECT 00

सायलीने ते पान मायाला दिलं.

त्यावर एकच वाक्य होतं—

“पहिल्या consciousness ला शरीराची गरज नसते.”

मायाने विचारलं,

“म्हणजे?”

सायली म्हणाली—

“R-00.”

“तो कोण?”

सायलीने हळू आवाजात उत्तर दिलं—

“तो व्यक्ती नाही.”

माया थांबली.

“मग?”

सायलीने डोळे मिटले.

“तो आपल्या reality चा पहिला observer आहे.”

वर्तमानात अचानक सर्व lights बंद झाले.

फक्त एक लाल light उरला.

Screen वर countdown सुरू झाला.

10:00

09:59

09:58

ईशान ओरडला—

“नऊ मिनिटांत core collapse होणार!”

आरवने विचारलं,

“मग काय करायचं?”

ईशान म्हणाला—

“1997 मध्ये परत जावं लागेल.”

रसिकाने त्याच्याकडे पाहिलं.

“का?”

“कारण १३वा दरवाजा तिथे पहिल्यांदा उघडला.”

दुसरा आरव म्हणाला—

“आणि यावेळी आपण तो उघडण्यापूर्वी थांबवू शकतो.”

रसिका त्याच्याकडे पाहत म्हणाली—

“पण जर आपण भूतकाळ बदलला तर?”

तो शांतपणे म्हणाला—

“मग आपलं वर्तमान नाहीसं होईल.”

आरवने विचारलं—

“आणि जर बदलला नाही तर?”

दुसरा आरव म्हणाला—

“नक्षत्र सिटी नाहीसं होईल.”

रसिकाने दोन्ही आरवकडे पाहिलं.

एक वर्तमानातला.

एक भविष्यकाळातला.

दोघांचाही चेहरा तिच्याकडे.

आणि तिच्या हातातील memory anchor अचानक गरम झाला.

त्यावर पहिल्यांदाच अक्षरं उमटली—

TEMPORAL JUMP READY

खाली—

DESTINATION: 22 AUGUST 1997

आणि शेवटी—

PASSENGERS: 4

रसिकाने screen कडे पाहिलं.

“चार?”

ईशानने डोकं हलवलं.

“हो.”

“पण आपण इथे पाच जण आहोत.”

तेवढ्यात मागून आवाज आला—

“नाही.”

सगळे वळले.

दरवाज्याजवळ काव्या उभी होती.

तिच्या हातात एक जुनी photograph होती.

“आपण पाच नाही.”

ती photograph पुढे करते.

त्यात चार लोक उभे होते—

रसिका, आरव, राधिका आणि ईशान.

पण त्यांच्या मागे—

एक पाचवी सावली.

काव्या हळू आवाजात म्हणाली—

“पाचवा प्रवासी आधीच 1997 मध्ये आहे.”

फोटोतील सावलीने अचानक डोके वळवलं.

आणि photograph काळी झाली.

त्याच क्षणी countdown थांबला.

09:13

आणि १३व्या दरवाज्यातून एक मुलीचा आवाज आला—

“आई...”

रसिका गोठली.

कारण तो आवाज—

तिच्याच आवाजासारखा होता.

भाग १२ : २२ ऑगस्ट १९९७

“आई...”

तो आवाज ऐकताच रसिकाच्या अंगावर काटा आला.

तो आवाज अगदी तिच्यासारखाच होता. पण त्यात एका लहान मुलीची निरागसता होती.

तिने १३व्या दरवाज्याकडे पाहिलं.

“हा आवाज कुठून येतोय?”

राधिका काही बोलली नाही. ईशानने मात्र डोळे मिटले.

“आपण उशीर केला.”

आरवने त्याच्याकडे पाहिलं. “कशाला?”

ईशानने उत्तर दिलं नाही.

रसिकाने त्याचा हात पकडला. “तुम्हाला माहीत आहे. त्या आवाजाबद्दल.”

ईशानने तिच्याकडे पाहिलं.

“हो.”

“कोण आहे ती?”

ईशानचा आवाज अगदी मंद झाला.

“तू.”

२२ ऑगस्ट १९९७

एक जुनं शहर.

नक्षत्र सिटी नव्हतं. त्या जागी फक्त मोकळी जमीन, काही जुन्या इमारती आणि एक मोठी सरकारी संशोधन प्रयोगशाळा होती.

प्रयोगशाळेच्या आत एका खोलीत एक लहान मुलगी बसली होती. वय—पाच वर्षं.

तिच्या हातात लाल रंगाचं छोटंसं खेळणं होतं.

समोर तिची आई उभी होती—डॉ. सायली देशमुख.

सायलीने मुलीच्या केसांवरून हात फिरवला.

“घाबरू नकोस.”

मुलगी हळू आवाजात म्हणाली, “आई, आपण कुठे जाणार?”

“एका खेळाच्या खोलीत.”

“मला नाही जायचं.”

सायलीच्या डोळ्यांत अश्रू आले.

“मला माहीत आहे.”

मुलीने तिचा हात घट्ट पकडला.

“मग मला घेऊन जाऊ नकोस.”

सायली काही क्षण शांत राहिली. मग ती खाली बसली.

“रसिका... तुला एक गोष्ट सांगू?”

“हो.”

“कधी कधी एखाद्याला वाचवण्यासाठी त्याला आपल्यापासून दूर पाठवावं लागतं.”

मुलगी गोंधळली.

“माझ्यापासून?”

सायलीने तिच्या कपाळावर चुंबन घेतलं.

“नाही. जगापासून.”

वर्तमान

रसिका १३व्या दरवाज्यासमोर उभी होती.

“मला १९९७ मध्ये नेमकं काय झालं होतं ते पाहायचं आहे.”

ईशानने मान हलवली.

“मग तयार राहा.”

“कशासाठी?”

“कारण तिथे तुला तुझं खरं बालपण दिसेल.”

राधिका मध्येच म्हणाली, “आणि कदाचित तुझं खरं रूपही.”

रसिकाने तिच्याकडे पाहिलं.

“तू माझ्यासोबत येणार?”

राधिकेने उत्तर दिलं नाही.

आरवने विचारलं, “Passengers चार आहेत.”

ईशानने स्क्रीनकडे पाहिलं.

“हो.”

“कोण?”

स्क्रीनवर चार नावं उमटली—

RASIKA

AARAV

ISHAN

RADHIKA

रसिकाने काव्याकडे पाहिलं.

“मग तू?”

काव्या हसली.

“मी इथेच राहणार.”

“का?”

“कारण R-06 ला भूतकाळात जाण्याची गरज नाही.”

काव्या जवळ आली आणि तिने रसिकाच्या हातात एक छोटं काळं device ठेवलं.

“हे घे.”

“काय आहे?”

“जर १९९७ मध्ये तू मला पाहिलंस...”

काव्या थांबली.

“...तर माझ्यावर विश्वास ठेवू नकोस.”

रसिका गोंधळली.

“का?”

काव्याच्या डोळ्यांत निळा प्रकाश चमकला.

“कारण तिथे मी अजून जन्मलेलीही नाही.”

Temporal Jump

चारही जण १३व्या दरवाज्यासमोर उभे राहिले.

आरवने रसिकाचा हात पकडला.

“काहीही झालं तरी माझ्यापासून दूर जाऊ नकोस.”

रसिका त्याच्याकडे पाहून हलकंसं हसली.

“तू भविष्यकाळातही मला हेच सांगितलं होतंस का?”

आरव थांबला.

“कदाचित.”

राधिका म्हणाली, “चला.”

ईशानने console वर अंतिम command टाकली.

TEMPORAL JUMP INITIATED

निळा प्रकाश वाढला. भिंती हलू लागल्या. हजारो लोक एकाच वेळी बोलत असल्यासारखे आवाज कानावर येऊ लागले.

रसिकाने डोळे मिटले.

आणि—

सगळं काळं झालं.

तिने डोळे उघडले.

समोर—

१९९७.

रस्त्यावर जुन्या गाड्या. लोकांचे जुने कपडे. दुकानांवर जुने बोर्ड.

आरव तिच्या बाजूला होता. राधिका आणि ईशानही.

पण काहीतरी चुकीचं होतं.

आरवने आजूबाजूला पाहिलं.

“आपण यशस्वी झालो.”

रसिका काही बोलली नाही.

तिचं लक्ष समोरच्या एका जुन्या घराकडे होतं.

त्या घराच्या दारावर एक छोटा फलक होता—

देशमुख निवास

रसिकाचा श्वास थांबला.

“हे... माझं घर.”

राधिका तिच्या बाजूला आली.

“हो.”

“मग आई आत असेल?”

ईशान म्हणाला, “असू शकते.”

रसिका दाराकडे धावली.

पण राधिकेने तिचा हात पकडला.

“थांब.”

“का?”

“आपण इथे भूतकाळ बदलायला आलो नाही.”

“मला माझ्या आईला भेटायचं आहे.”

“तू तिला भेटलीस तर?”

“मग?”

“मग सगळं बदलू शकतं.”

रसिका हात सोडवून म्हणाली, “माझं आयुष्य आधीच बदललंय.”

ती दाराकडे चालू लागली.

तेवढ्यात आतून आवाज आला.

सायलीचा.

“राधिका!”

राधिका थिजली.

“आई...”

आवाज पुन्हा आला—

“रसिकाला घेऊन लगेच निघ!”

रसिकाच्या चेहऱ्यावर आश्चर्य उमटलं.

“तिला माहीत आहे आपण आलोय?”

ईशानचा चेहरा फिकट झाला.

“नाही.”

आरवने विचारलं, “मग?”

ईशानने हळू आवाजात सांगितलं—

“कारण ती आपली वाट पाहत होती.”

ते घरात गेले.

सायली समोर उभी होती.

पण ती त्यांना पाहून अजिबात आश्चर्यचकित झाली नाही.

तिने प्रथम रसिकाकडे पाहिलं. मग राधिकेकडे. आणि शेवटी आरवकडे.

“तुम्ही आलात.”

आरवने विचारलं, “तुम्हाला आमचं माहीत होतं?”

सायली म्हणाली, “हो.”

“कसं?”

ती हसली.

“कारण तुम्ही आधीही आलात.”

रसिका दचकली.

“कधी?”

सायली तिच्याकडे पाहत म्हणाली—

“काल.”

सगळे स्तब्ध.

“काल?”

सायलीने मान हलवली.

“हो.”

ईशान पुढे झाला.

“म्हणजे temporal loop आधीच सुरू झाला?”

सायली म्हणाली, “१९९७ मध्ये तुम्ही पहिल्यांदा आलात असं तुम्हाला वाटतं. पण हा तुमचा पहिला प्रवास नाही.”

रसिकाने विचारलं, “मग कितव्यांदा?”

सायलीने उत्तर दिलं नाही.

तिने एका कपाटातून जुना register काढला.

तो टेबलवर ठेवला.

पहिल्या पानावर तारीख होती—

२२ ऑगस्ट १९९७

खाली चार नोंदी:

Rasika — Arrival 01

Aarav — Arrival 01

Radhika — Arrival 01

Ishan — Arrival 01

पुढच्या पानावर—

Arrival 02

मग—

Arrival 03

Arrival 04

Arrival 05

असं करत पुढे अनेक पानं.

शेवटच्या पानावर फक्त एकच नोंद होती—

ARRIVAL 13

आणि त्याखाली नाव—

RASIKA

रसिकाने register हातातून सोडला.

“मी... तेरा वेळा इथे आले?”

सायली म्हणाली—

“तू नाही.”

“मग?”

सायलीने तिच्या डोळ्यांत पाहिलं.

“तुझ्या तेरा आवृत्त्या.”

अचानक घराच्या बाहेर गोंधळ झाला.

कुणीतरी धावत येत होतं.

सायलीने खिडकीतून बाहेर पाहिलं.

तिच्या चेहऱ्यावरची शांतता नाहीशी झाली.

“ते आले.”

आरवने विचारलं, “कोण?”

सायली म्हणाली—

“R-00.”

ईशानने दार बंद केलं.

“किती जण आहेत?”

सायली हळू आवाजात म्हणाली—

“एक.”

“एकच?”

“हो.”

ती मागे सरकली.

“पण त्याला कोणाची गरज नाही.”

बाहेर पावलांचा आवाज थांबला.

दारावर तीन ठोके पडले.

ठक.

ठक.

ठक.

रसिकाचा श्वास थांबला.

बाहेरून आवाज आला—

“सायली... दरवाजा उघड.”

सायलीने रसिकाकडे पाहिलं.

“कुठल्याही परिस्थितीत आवाज करू नकोस.”

बाहेरून पुन्हा आवाज आला—

“मला माझी मुलगी घ्यायला आलोय.”

रसिकाच्या डोळ्यांत भीती आली.

“माझी...?”

सायलीने तिचा हात पकडला.

“नाही.”

“मग कोण?”

सायलीच्या ओठांवर फक्त एक शब्द आला—

“नंदिनी.”

राधिकेचा चेहरा पांढरा पडला.

“ती जिवंत आहे?”

सायलीने मान हलवली.

“हो.”

आरवने विचारलं, “ती कुठे आहे?”

सायलीने जमिनीखालील एका गुप्त दरवाज्याकडे बोट केलं.

“इथे.”

दरवाजा उघडला.

खाली अंधारात एक मुलगी बसली होती.

वय साधारण आठ वर्षं.

तिच्या हातात लाल खेळणं.

रसिका तिच्याकडे पाहतच राहिली.

मुलीने हळूच वर पाहिलं.

तिचे डोळे—

रसिकासारखेच होते.

मुलगी उठली.

आणि रसिकाकडे पाहून म्हणाली—

“ताई, तू पुन्हा आलीस.”

रसिकाचा श्वास अडकला.

“तुला माझं नाव माहीत आहे?”

मुलगी हसली.

“तू मला दरवेळी विसरतेस.”

“दरवेळी?”

मुलगी मान हलवते.

“हो.”

ती पुढे आली आणि रसिकाचा हात पकडला.

“पण यावेळी... तू मला घेऊन जाणार आहेस.”

त्याच क्षणी घराच्या वरच्या मजल्यावर प्रचंड स्फोट झाला.

भिंती हादरल्या.

सायली किंचाळली—

“नाही!”

बाहेरून काळा धूर आत शिरू लागला.

आणि त्या धुरातून एक आकृती घरात आली.

R-00.

त्याने रसिकाकडे पाहिलं.

मग आठ वर्षांच्या नंदिनीकडे.

आणि शांतपणे म्हणाला—

“तेरावा प्रयोग सुरू करा.”

रसिकाने नंदिनीचा हात घट्ट पकडला.

आणि तिला पहिल्यांदाच जाणवलं—

या भयकथेची सुरुवात तिच्या जन्मापासून झाली नव्हती.

ती नंदिनीपासून झाली होती.

भाग १३ : तेरावा प्रयोग

धुराने संपूर्ण घर भरून गेलं होतं.

रसिकाने नंदिनीचा हात घट्ट पकडला होता. आठ वर्षांची ती मुलगी तिच्या मागे लपली होती. तिच्या हातात अजूनही ते लाल खेळणं होतं.

समोर उभा असलेला R-00 मात्र पूर्ण शांत होता.

त्याच्या चेहऱ्यावर कोणताही भाव नव्हता.

त्याने रसिकाकडे पाहिलं.

“तू पुन्हा आलीस.”

रसिकाच्या अंगावर काटा आला.

“तुला माझं माहीत आहे?”

“मला तुझ्या प्रत्येक आवृत्तीची आठवण आहे.”

आरवने बंदूक उचलली.

“मागे हो.”

R-00 ने त्याच्याकडे पाहिलं.

“तू पुन्हा तिचं रक्षण करतोयस.”

आरव थिजला.

“आपण आधी भेटलोय?”

R-00 हसला.

“तू मला बारा वेळा मारलं आहेस.”

आरवच्या हातातील बंदूक थरथरली.

“काय?”

“आणि प्रत्येक वेळी...” R-00 ने रसिकाकडे पाहिलं, “...ती पुन्हा जन्माला आली.”

रसिका मागे सरकली.

“तू कोण आहेस?”

R-00 काही क्षण शांत राहिला.

“तुझ्या वडिलांना तू कधी पाहिलंस?”

रसिकाच्या डोळ्यांत अचानक भीती आली.

“नाही.”

“का?”

“माझ्या आईने सांगितलं ते मला सोडून गेले.”

R-00 हळूच म्हणाला—

“खोटं.”

राधिकेने अचानक ओरडून सांगितलं—

“रसिका, नंदिनीला घेऊन खाली जा!”

“पण—”

“आत्ता!”

राधिका R-00 च्या समोर उभी राहिली.

R-00 तिच्याकडे पाहून म्हणाला,

“R-02.”

राधिकेचा चेहरा बदलला.

“मला त्या नावाने हाक मारू नकोस.”

“तू अजूनही स्वतःला राधिका समजतेस?”

“मी राधिका आहे.”

“नाही.”

R-00 पुढे आला.

“तू R-00 ची पहिली प्रतिकृती आहेस.”

रसिका स्तब्ध झाली.

“काय?”

राधिकेने डोळे मिटले.

तिच्या चेहऱ्यावर अपराधी भाव होते.

“रसिका... मला माफ कर.”

प्रयोगशाळेच्या खाली

सायलीने जमिनीखालील गुप्त passage उघडला.

“लवकर!”

रसिका नंदिनीला घेऊन आत गेली.

आरव तिच्या मागे.

ईशान शेवटी.

राधिका मात्र मागेच थांबली.

“राधिका!” रसिका ओरडली.

राधिका तिच्याकडे पाहून हसली.

“तू जा.”

“तू येणार नाहीस?”

“मी त्याला थांबवते.”

“पण तू—”

“रसिका!”

पहिल्यांदाच राधिकेने तिच्यावर ओरडून सांगितलं.

“या वेळेस मागे वळून पाहू नकोस.”

रसिकाने नंदिनीचा हात पकडला आणि पुढे धावली.

पॅसेजमध्ये अंधार होता.

भिंतींवर जुन्या लाल दिव्यांचा मंद प्रकाश.

काही अंतर गेल्यावर नंदिनी अचानक थांबली.

“ताई.”

रसिका थांबली.

“काय?”

“आपण इथे आधी आलोय.”

रसिकाच्या अंगावर काटा आला.

“तुला आठवतं?”

नंदिनीने मान हलवली.

“हो.”

“कधी?”

नंदिनीने तिच्याकडे पाहिलं.

“प्रत्येक वेळी.”

R-13

पॅसेजच्या शेवटी एक गोलाकार खोली होती.

मध्यभागी एक मोठं मशीन.

त्याच्या भोवती तेरा काचेच्या capsules.

प्रत्येक capsule वर एक नंबर.

R-01

R-02

R-03

...

R-12

आणि शेवटी—

R-13

रसिका त्या शेवटच्या capsule समोर जाऊन उभी राहिली.

त्यात काहीच नव्हतं.

फक्त एक छोटा लाल दिवा.

ईशानने मशीन सुरू केलं.

“हेच आहे.”

आरवने विचारलं, “काय?”

“Project Astral चं core.”

“आणि R-13?”

ईशानने capsule कडे पाहिलं.

“R-13 हे शरीर नाही.”

रसिका हळू आवाजात म्हणाली—

“मग?”

ईशान तिच्याकडे वळला.

“R-13 म्हणजे आठवण.”

“कुणाची?”

ईशानने उत्तर दिलं—

“सायलीची.”

रसिका स्तब्ध झाली.

“माझ्या आईची?”

“हो.”

“पण ती आठवण माझ्यात कशी आली?”

ईशानने machine वर काही controls बदलले.

स्क्रीनवर एक जुना record दिसला.

PROJECT ASTRAL — ORIGINAL PURPOSE

Human consciousness preservation during temporal collapse.

खाली आणखी एक वाक्य होतं—

Subject: Dr. Sayali Deshmukh

रसिका स्क्रीनकडे पाहत राहिली.

“म्हणजे आईने स्वतःची consciousness transfer केली?”

“पूर्णपणे नाही.”

ईशान म्हणाला,

“तिने तिच्या consciousness चा एक भाग तुझ्यात ठेवला.”

“का?”

“कारण R-00 तिला शोधत होता.”

रसिकाने विचारलं,

“R-00 म्हणजे माझे वडील?”

ईशानने मान हलवली.

“हो.”

वरच्या खोलीत

राधिका आणि R-00 समोरासमोर उभे होते.

“तू मला मारू शकत नाहीस,” R-00 म्हणाला.

राधिकेने त्याच्याकडे पाहिलं.

“मला मारायचं नाही.”

“मग?”

राधिकेने स्वतःच्या हातावरचं चिन्ह दाखवलं.

R-02

“तुला माझ्यातलं काहीतरी हवं आहे.”

R-00 हसला.

“तुझ्यातलं नाही.”

“मग?”

“रसिकामधलं.”

राधिकेने डोळे मिटले.

“तू अजूनही तिच्यामागे आहेस.”

“कारण तीच शेवटची आहे.”

“शेवटची?”

“हो.”

R-00 चा आवाज अचानक बदलला.

“पहिल्या बारा अपयशी झाल्या.”

राधिकेने त्याच्याकडे पाहिलं.

“आणि तेरावी?”

“ती पूर्ण झाली.”

राधिकेच्या चेहऱ्यावर भीती उमटली.

“नाही.”

“तुला माहीत आहे.”

R-00 जवळ आला.

“R-13 आता जागी झाली आहे.”

भूमिगत कक्ष

रसिकाच्या हातातील memory anchor अचानक चमकू लागला.

नंदिनीने तिच्याकडे पाहिलं.

“तो तुला बोलावतोय.”

“कोण?”

“आई.”

रसिकाने device कानाजवळ नेलं.

एक मंद आवाज ऐकू आला.

“रसिका...”

ती थिजली.

“आई?”

“माझं ऐक.”

“आई, तू कुठे आहेस?”

“तुझ्या आठवणीत.”

रसिकाच्या डोळ्यांत अश्रू आले.

“मला सगळं का विसरवलंस?”

काही क्षण शांतता.

मग सायलीचा आवाज आला—

“कारण तू माझी मुलगी नव्हतीस.”

रसिका थिजली.

आरवने तिच्याकडे पाहिलं.

“काय?”

सायलीचा आवाज पुन्हा आला.

“तू माझी मुलगी म्हणून जन्मली नव्हतीस.”

रसिकाने डोकं हलवलं.

“नाही...”

“तुला तयार करण्यात आलं होतं.”

तिच्या डोळ्यांसमोर बालपणातील असंख्य आठवणी चमकल्या.

आईचा हात.

राधिकेसोबत खेळणं.

शाळेचा पहिला दिवस.

वाढदिवस.

घर.

सगळं.

पण प्रत्येक आठवणीच्या मागे एकच गोष्ट होती—

पांढरी प्रयोगशाळा.

काचेची capsule.

निळा प्रकाश.

आणि एक लहान मुलगी...

जी पहिल्यांदा डोळे उघडत होती.

“तू माझी मुलगी नव्हतीस.”

सायलीचा आवाज पुन्हा आला.

“पण मी तुला मुलगी म्हणूनच वाढवलं.”

रसिकाच्या डोळ्यांतून अश्रू वाहू लागले.

“मग माझे खरे आई-वडील कोण?”

उत्तर येण्याआधीच संपूर्ण खोली हादरली.

नंदिनीने कान झाकले.

“तो येतोय.”

“कोण?”

“बाबा.”

रसिका थिजली.

“तू त्यांना बाबा म्हणतेस?”

नंदिनीने मान हलवली.

“हो.”

“तुला ते आवडतात?”

नंदिनी काही क्षण शांत राहिली.

मग म्हणाली—

“मला त्यांची भीती वाटते.”

R-00 चं सत्य

अचानक खोलीच्या भिंतीवर एक projection सुरू झाला.

एक पुरुष.

तरुण.

सायलीच्या बाजूला उभा.

त्यांच्या हातात एक लहान मुलगी.

ती मुलगी—

रसिका.

सायली त्याच्याकडे पाहून म्हणत होती—

“आपण तिला वाचवू शकतो.”

तो पुरुष म्हणाला—

“आपण तिला वाचवणार नाही.”

“मग?”

“तिचा वापर करणार.”

सायलीने त्याच्याकडे रागाने पाहिलं.

“ती जिवंत व्यक्ती आहे.”

तो हसला.

“ती R-13 आहे.”

सायलीने मुलीला स्वतःकडे ओढलं.

“नाही.”

तो पुरुष म्हणाला—

“तुला माहिती आहे R-13 मध्ये काय आहे.”

“मला माहीत आहे.”

“मग?”

सायली म्हणाली—

“पूर्ण reality चा memory map.”

रसिकाचा श्वास थांबला.

आरवने विचारलं,

“म्हणजे?”

ईशान म्हणाला—

“R-13 मध्ये फक्त भूतकाळ नाही.”

त्याने screen कडे पाहिलं.

“भविष्यातल्या प्रत्येक शक्यतेची माहिती आहे.”

रसिका हळू आवाजात म्हणाली—

“म्हणून ते मला शोधत आहेत.”

ईशानने मान हलवली.

“हो.”

अचानक मागून पावलांचा आवाज आला.

सगळे वळले.

राधिका उभी होती.

तिच्या चेहऱ्यावर रक्त होतं.

“राधिका!”

रसिका तिच्याकडे धावली.

“तू ठीक आहेस?”

राधिका हसली.

“मी ठीक आहे.”

“R-00?”

“तो वर आहे.”

आरवने विचारलं,

“तू त्याला थांबवलंस?”

राधिका म्हणाली—

“नाही.”

“मग?”

ती रसिकाकडे पाहू लागली.

“मी त्याला इथे येऊ दिलं.”

सगळे शांत.

“काय?”

राधिकेने सांगितलं—

“कारण त्याच्याशिवाय आपण हे बंद करू शकत नाही.”

ईशानला काहीतरी जाणवलं.

“तू त्याला इथे आणलंस?”

“हो.”

“का?”

राधिका रसिकाजवळ आली.

तिने तिच्या कपाळावर हात ठेवला.

“कारण R-00 आणि R-13 एकमेकांशिवाय अपूर्ण आहेत.”

रसिका म्हणाली,

“म्हणजे?”

राधिकेच्या डोळ्यांत अश्रू आले.

“तुझ्या वडिलांची consciousness तुझ्यात पूर्ण होणार आहे.”

त्याच क्षणी भूमिगत कक्षाचा दरवाजा हळूहळू उघडला.

R-00 आत आला.

तो थांबला.

त्याची नजर थेट रसिकावर.

“शेवटी.”

रसिका मागे सरकली.

“माझ्याजवळ येऊ नकोस.”

तो शांतपणे म्हणाला—

“मी तुझा शत्रू नाही.”

“मग काय आहेस?”

त्याने उत्तर दिलं—

“तुझा पहिला निर्माता.”

आरवने बंदूक उचलली.

पण R-00 ने फक्त हात वर केला.

आरवच्या बंदुकीतून निळा प्रकाश निघाला आणि ती जमिनीवर पडली.

R-00 रसिकासमोर आला.

“तुला सत्य जाणून घ्यायचं आहे?”

रसिका थरथरत म्हणाली—

“हो.”

तो तिच्या कपाळावर बोट ठेवतो.

क्षणात संपूर्ण खोली काळी झाली.

आणि रसिकाला तिच्या आयुष्यातली पहिली आठवण दिसली.

ती पाच वर्षांची नव्हती.

ती आठ वर्षांची नव्हती.

ती जन्मलेलीही नव्हती.

ती एका पांढऱ्या प्रयोगशाळेत—

एक प्रौढ स्त्री म्हणून उभी होती.

समोर सायली.

आणि तिच्या बाजूला—

आरव.

दोघेही घाबरलेले.

समोरची रसिका म्हणत होती—

“जर मी मरले तर 1997 पासून सगळं पुन्हा सुरू होईल.”

आरव तिचा हात पकडतो.

“मी तुला मरू देणार नाही.”

ती त्याच्याकडे पाहते.

“तू प्रत्येक वेळेला हेच म्हणतोस.”

दृश्य तुटलं.

रसिका वर्तमानात परत आली.

ती आरवकडे पाहत होती.

“आपण... आधीपासून एकमेकांना ओळखतो.”

आरवच्या डोळ्यांत अश्रू आले.

“हो.”

“किती वर्षांपासून?”

तो उत्तर देणार इतक्यात—

१३व्या दरवाज्याच्या बाहेरून हजारो आवाज एकाच वेळी ऐकू आले.

“दरवाजा उघडा.”

राधिकेने घाबरून screen कडे पाहिलं.

R-01 TO R-12 — ALL BREACHED

ईशान ओरडला—

“ते इथे पोहोचले!”

नंदिनीने रसिकाचा हात घट्ट पकडला.

“ताई...”

“काय?”

नंदिनीने १३व्या capsule कडे पाहिलं.

“तो रिकामा नाही.”

रसिका वळली.

आत्तापर्यंत रिकामी दिसणारी capsule आता निळ्या प्रकाशाने भरली होती.

आणि त्याच्या आत—

रसिकाच उभी होती.

तिच्यासारखीच.

तिच्याच चेहऱ्याची.

पण डोळे पूर्ण काळे.

त्या दुसऱ्या रसिकेने काचेला हात लावला.

आणि हसत म्हणाली—

“मी तुझी तेरावी आवृत्ती नाही.”

ती हळूच म्हणाली—

“मी पहिली आहे.”

क्रमशः...

भाग १४ : अंतिम दरवाजा

काचेच्या त्या capsule मध्ये उभी असलेली स्त्री पाहून रसिकाच्या पायाखालची जमीनच सरकली.

चेहरा तिचाच.

डोळे तिचेच.

पण त्या डोळ्यांत माणुसकी नव्हती.

ती हळूच काचेवर हात ठेवून म्हणाली—

“मी तुझी तेरावी आवृत्ती नाही... मी पहिली आहे.”

रसिका काही क्षण तिच्याकडे पाहतच राहिली.

“पहिली... म्हणजे?”

काचेच्या आतली रसिका हसली.

“ज्या दिवशी मला तयार केलं, त्या दिवशी तुझा जन्म झाला.”

आरव पुढे आला.

“खोटं आहे.”

काचेतील रसिकाने त्याच्याकडे पाहिलं.

“तुला अजूनही खोटं ऐकायला आवडतं, आरव?”

आरवच्या चेहऱ्यावर भीती उमटली.

“तू मला ओळखतेस?”

“तुला?”

ती हसली.

“मी तुला प्रत्येक वेळेला मरताना पाहिलंय.”

आरव मागे सरकला.

रसिकाने त्याचा हात पकडला.

“आरव?”

तो काही बोलला नाही.

ईशानने अचानक ओरडून सांगितलं—

“सगळे मागे व्हा!”

काचेच्या capsule मध्ये तडे जाऊ लागले.

टक... टक... टक...

आणि अचानक—

धाड!

काच फुटली.

धूर पसरला.

धूर विरळ झाल्यावर ती पहिली रसिका समोर उभी होती.

तिने सर्वांकडे पाहिलं.

“यावेळी loop संपणार.”

राधिकेने विचारलं,

“कसा?”

पहिली रसिका म्हणाली—

“१३वा दरवाजा बंद करून.”

ईशानने लगेच विचारलं,

“पण त्यासाठी?”

ती हळूच R-00 कडे पाहते.

“त्याला आत जावं लागेल.”

R-00 पुढे आला.

“नाही.”

पहिली रसिका त्याच्याकडे पाहून म्हणाली—

“तुला माहीत आहे, बाबा.”

रसिकाने दचकून तिच्याकडे पाहिलं.

“बाबा?”

R-00 शांत झाला.

पहिली रसिका म्हणाली—

“हो. हा माझा आणि तुझा वडील आहे.”

रसिकाच्या डोळ्यांत पाणी आलं.

“मग मला का सोडलंस?”

R-00 काही क्षण गप्प राहिला.

मग पहिल्यांदाच त्याच्या चेहऱ्यावर वेदना दिसली.

“मी तुला सोडलं नाही.”

“मग?”

“मी तुला... पुन्हा पुन्हा वाचवलं.”

रसिका ओरडली—

“हे वाचवणं आहे? माझं संपूर्ण आयुष्य खोटं करून टाकलं!”

R-00 म्हणाला—

“तुझं आयुष्य खोटं नव्हतं.”

तो तिच्याकडे पाहत राहिला.

“फक्त प्रत्येक वेळी ते संपत होतं.”

पहिलं सत्य

सायलीचा आवाज अचानक संपूर्ण प्रयोगशाळेत घुमला.

“रसिका, आता सगळं सांगण्याची वेळ आली आहे.”

भिंतीवर एक projection तयार झाला.

सायली दिसत होती.

“१९९७ मध्ये आम्ही वेळेवर प्रयोग करत होतो. पण प्रयोगादरम्यान एक temporal fracture तयार झाला. त्यातून दुसरी reality दिसू लागली.”

स्क्रीनवर एक वेगळं जग दिसलं.

समान शहर.

समान लोक.

पण सगळं मृत.

“त्या reality मध्ये वेळ थांबला होता. तिथे जिवंत राहिलेली एकच consciousness होती—तुझ्या वडिलांची.”

R-00 ने डोळे मिटले.

सायली पुढे म्हणाली—

“त्याला परत आणण्यासाठी आम्ही Project Astral सुरू केला. पण त्याच वेळी आम्हाला समजलं की दोन realities एकत्र आल्या तर दोन्ही नष्ट होतील.”

रसिकाने विचारलं,

“मग मला तयार का केलं?”

सायली म्हणाली—

“कारण तुझ्यात दोन्ही realities जोडण्याची क्षमता होती.”

रसिकाच्या चेहऱ्यावर भीती उमटली.

“म्हणजे मी...”

“हो.”

सायलीचा आवाज शांत होता.

“तू फक्त एक मुलगी नव्हतीस. तू दोन वास्तवांमधला पूल होतीस.”

नंदिनीचं रहस्य

नंदिनी आतापर्यंत शांत होती.

ती हळूच पुढे आली.

“आणि मी?”

रसिकाने तिच्याकडे पाहिलं.

नंदिनी म्हणाली—

“मी तुझ्यासारखी नाही.”

पहिली रसिका तिच्याकडे पाहून हसली.

“नाही. तू anchor आहेस.”

ईशान चकित झाला.

“Anchor?”

“हो.”

नंदिनी म्हणाली,

“म्हणूनच प्रत्येक loop मध्ये मी जिवंत राहिले.”

रसिकाला आठवलं—

“ताई, तू पुन्हा आलीस.”

तिला समजलं.

नंदिनी प्रत्येक वेळी तिला ओळखत होती.

कारण तिच्या आठवणी वेळेबरोबर reset होत नव्हत्या.

ती प्रत्येक loop ची साक्षीदार होती.

१३वा दरवाजा

अचानक संपूर्ण laboratory हलू लागली.

भिंतींवरच्या तेरा capsules एकामागोमाग एक फुटू लागल्या.

R-01 — समाप्त

R-02 — समाप्त

R-03 — समाप्त

एकेक करून सर्व numbers काळे झाले.

फक्त—

R-13

उरलं.

दरवाजा उघडला.

आत काहीच नव्हतं.

फक्त काळोख.

R-00 त्या दरवाज्यासमोर जाऊन उभा राहिला.

रसिका त्याच्याकडे पाहत म्हणाली,

“तू आत गेलास तर?”

तो हसला.

“मग मी जिथून आलो तिथे परत जाईन.”

“आणि पुन्हा येणार नाहीस?”

“नाही.”

रसिकाच्या डोळ्यांत अश्रू आले.

“मग मला पुन्हा विसरशील?”

R-00 थांबला.

“नाही.”

“का?”

“कारण यावेळी माझ्याकडे आठवण ठेवण्यासाठी तू आहेस.”

तो तिच्या कपाळावर हात ठेवतो.

“आणि मला पहिल्यांदा खरंच मुलगी मिळाली आहे.”

रसिकाने त्याचा हात पकडला.

“बाबा...”

तो शब्द ऐकताच R-00 च्या डोळ्यांत पाणी आलं.

तो मागे वळला.

आणि १३व्या दरवाज्यात प्रवेश करू लागला.

पण त्याच क्षणी आरवने त्याचा हात पकडला.

“थांब.”

R-00 त्याच्याकडे पाहतो.

आरव म्हणतो—

“या वेळेला मी तुला मारणार नाही.”

R-00 हसला.

“मला माहीत आहे.”

“पण एक गोष्ट सांग.”

“काय?”

“रसिका आणि माझं काय?”

R-00 काही क्षण शांत राहिला.

मग म्हणाला—

“तुम्ही दोघं प्रत्येक reality मध्ये एकमेकांना शोधता.”

आरवच्या चेहऱ्यावर हलकंसं स्मित आलं.

R-00 दरवाज्यात शिरला.

आणि काळोखाने त्याला गिळून टाकलं.

शेवटचा निर्णय

ईशान ओरडला—

“दरवाजा बंद होत नाही!”

राधिका console कडे धावली.

“कारण R-13 अजून इथे आहे.”

सगळ्यांच्या नजरा रसिकाकडे वळल्या.

रसिका स्तब्ध.

“मी?”

पहिली रसिका तिच्यासमोर आली.

“आपल्यापैकी एकीला जावं लागेल.”

रसिका म्हणाली,

“कुठे?”

“दरवाज्याच्या दुसऱ्या बाजूला.”

“आणि दुसरी?”

“इथे राहील.”

रसिका तिच्याकडे पाहत राहिली.

“मग कोण जाईल?”

पहिली रसिका हसली.

“जिचं आयुष्य खरं आहे.”

“म्हणजे?”

पहिली रसिका तिच्या हातावर हात ठेवते.

“तू.”

रसिकाला काही समजेना.

पहिली रसिका म्हणाली—

“तुझ्याकडे आठवणी आहेत. नाती आहेत. प्रेम आहे. भीती आहे. दुःख आहे.”

ती स्वतःकडे पाहते.

“माझ्याकडे फक्त प्रयोगाची स्मृती आहे.”

“म्हणून तू?”

“हो.”

तिने रसिकाला मागे ढकललं.

आणि स्वतः १३व्या दरवाज्याकडे वळली.

“थांब!”

रसिका तिच्यामागे धावली.

पण पहिली रसिका दरवाज्यात उभी राहून हसली.

“तुला जगायचं आहे.”

“पण तू?”

“मी आधीच खूप वेळा जगले आहे.”

ती शेवटचं वाक्य म्हणाली—

“यावेळी तुझी पाळी आहे.”

आणि ती दरवाज्याच्या पलीकडे गेली.

दरवाजा हळूहळू बंद होऊ लागला.

निळा प्रकाश कमी झाला.

तेरावा नंबर काळा पडला.

R-13 — CLOSED

सगळं शांत झालं.

रसिका जमिनीवर बसली.

आरव तिच्या जवळ आला.

“तू ठीक आहेस?”

ती काही बोलली नाही.

तिने फक्त त्याचा हात पकडला.

दूर उभी राधिका डोळे पुसत होती.

ईशानने system तपासलं.

“Loop थांबला.”

नंदिनीने हळूच विचारलं—

“म्हणजे आता आपण १९९७ मध्येच राहणार?”

ईशानने स्क्रीनकडे पाहिलं.

“नाही.”

एक नवीन तारीख दिसत होती—

22 AUGUST 2026

सगळ्यांनी एकमेकांकडे पाहिलं.

राधिका हसली.

“आपण परत जाऊ शकतो.”

पण त्याच क्षणी screen वर एक शेवटचा message चमकला—

TEMPORAL LOOP TERMINATED

त्याखाली—

BUT ONE MEMORY REMAINS

रसिकाने screen कडे पाहिलं.

“कोणती memory?”

स्क्रीन काळी झाली.

मग फक्त एक शब्द दिसला—

NANDINI

नंदिनीच्या चेहऱ्यावरचं हसू नाहीसं झालं.

ती हळूच म्हणाली—

“माझ्याकडे?”

रसिका तिच्याकडे पाहत असतानाच नंदिनीने डोळे मिटले.

आणि अचानक तिने एक वाक्य म्हटलं—

“ताई... १३वा दरवाजा बंद झाला नाही.”

सगळे गोठले.

नंदिनीने डोळे उघडले.

तिच्या डोळ्यांत निळा प्रकाश होता.

“तो फक्त दुसऱ्या ठिकाणी उघडला आहे.”

क्रमशः...

भाग १५ : दरवाज्याच्या पलीकडे

नंदिनीच्या डोळ्यांतला निळा प्रकाश पाहून रसिकाच्या अंगावर काटा आला.

“नंदिनी...?”

नंदिनीने हळूच तिच्याकडे पाहिलं.

“ताई... तो दरवाजा बंद झाला नाही.”

ईशानने ताबडतोब console तपासलं.

“हे शक्य नाही.”

राधिकेने विचारलं, “काय झालं?”

ईशानने स्क्रीनकडे बोट दाखवलं.

R-13 — CLOSED

त्याखाली मात्र एक नवा signal blink होत होता.

LOCATION: UNKNOWN

“हा signal कुठून येतोय?” आरवने विचारलं.

ईशान काही क्षण स्क्रीनकडे पाहत राहिला.

“इथून नाही.”

“मग?”

त्याने हळू आवाजात उत्तर दिलं—

“नक्षत्र सिटीमधून.”

रसिका स्तब्ध झाली.

“पण आपण १९९७ मध्ये आहोत.”

“हो.”

“मग नक्षत्र सिटी?”

ईशानने तिच्याकडे पाहिलं.

“आपल्या २०२६ मधून.”

२०२६

नक्षत्र सिटी पूर्णपणे शांत होती.

रस्त्यांवरची वाहतूक थांबली होती.

इमारतींच्या काचा काळ्या झाल्या होत्या.

आकाशातलं ते प्रचंड काळं वर्तुळ अजूनही होतं.

पण आता त्याच्या मध्यभागी एक छोटासा निळा प्रकाश दिसत होता.

शहराच्या मध्यभागी उभ्या असलेल्या एका नव्या इमारतीच्या तेराव्या मजल्यावर—

एक दरवाजा उघडला.

दरवाज्यावर कोणताही नंबर नव्हता.

फक्त एक शब्द होता—

NANDINI

१९९७ मधील laboratory मध्ये नंदिनी अचानक जमिनीवर बसली.

रसिका तिच्याजवळ धावली.

“काय झालं?”

नंदिनीने तिचा हात पकडला.

“मला सगळं दिसतंय.”

“काय?”

“शहर.”

“कुठलं?”

“तुझं.”

रसिका गोंधळली.

“नक्षत्र सिटी?”

नंदिनीने मान हलवली.

“हो.”

“तिथे काय आहे?”

नंदिनीच्या चेहऱ्यावर भीती उमटली.

“आपण.”

रसिका थिजली.

“आपण?”

“हो.”

नंदिनी म्हणाली—

“आपल्या सगळ्यांच्या दुसऱ्या आवृत्त्या अजून तिथे आहेत.”

शेवटचं सत्य

सायलीचा आवाज पुन्हा laboratory मध्ये घुमला.

“रसिका...”

रसिकाने वर पाहिलं.

“आई?”

“तुला आता शेवटचा निर्णय घ्यावा लागेल.”

“काय निर्णय?”

“दोन realities पैकी एक निवड.”

रसिका शांत झाली.

“जर मी नाही निवडलं तर?”

“दोन्ही realities एकत्र येतील.”

“आणि मग?”

“कुणालाही स्वतःचं आयुष्य आठवणार नाही.”

आरव पुढे आला.

“आणि जर आपण एक reality निवडली?”

सायली म्हणाली—

“दुसरी कायमची नष्ट होईल.”

खोलीत शांतता पसरली.

रसिकाने विचारलं—

“म्हणजे १९९७ वाचवायचं की २०२६?”

सायलीचा आवाज मृदू झाला.

“नाही.”

“मग?”

“ज्या reality मध्ये माणसं स्वतःच्या आठवणींसह जगू शकतात ती निवड.”

ईशानला अचानक काहीतरी समजलं.

“Memory.”

रसिका त्याच्याकडे पाहते.

“काय?”

“Reality ला टिकवून ठेवणारी गोष्ट वेळ नाही.”

तो म्हणाला—

“आठवण आहे.”

नंदिनी

नंदिनी हळूहळू उठली.

“माझ्याकडे दोन्ही realities च्या आठवणी आहेत.”

सगळे तिच्याकडे पाहू लागले.

ती पुढे म्हणाली—

“म्हणूनच मी anchor आहे.”

ईशानच्या डोळ्यांत आश्चर्य उमटलं.

“जर तू दोन्ही realities ची memory hold करू शकलीस तर...”

नंदिनीने मान हलवली.

“हो.”

रसिकाने तिचा हात पकडला.

“मग?”

नंदिनी म्हणाली—

“आपल्याला reality निवडायची गरज नाही.”

“मग काय?”

“आपल्याला दोन्ही reality मधून फक्त सत्य ठेवायचं आहे.”

ईशान म्हणाला,

“Temporal merge.”

राधिका त्याच्याकडे पाहून म्हणाली,

“ते अशक्य आहे.”

“हो.”

“मग?”

ईशान हसला.

“आजपर्यंत अशक्य होतं.”

अंतिम प्रयोग

सगळे पुन्हा R-13 core समोर उभे राहिले.

यावेळी नंदिनी मध्यभागी उभी होती.

रसिका तिच्या डावीकडे.

आरव उजवीकडे.

राधिका आणि ईशान console जवळ.

नंदिनीने डोळे मिटले.

“तयार?”

रसिकाने विचारलं—

“तुला भीती वाटतेय?”

नंदिनी हसली.

“हो.”

“मलाही.”

“मग हात सोडू नकोस.”

रसिकाने तिचा हात घट्ट पकडला.

ईशानने system सुरू केलं.

TEMPORAL MERGE INITIATED

प्रयोगशाळा हादरली.

दोन वेगवेगळे काळ एकमेकांवर आदळू लागले.

१९९७ च्या भिंतींवर २०२६ मधील इमारती दिसू लागल्या.

जुन्या गाड्यांच्या मध्ये आधुनिक cars.

सायलीच्या laboratory मध्ये नक्षत्र सिटीचे screens.

आणि त्या सगळ्यांच्या मध्ये—

असंख्य रसिका.

शेकडो.

हजारो.

प्रत्येक वेगवेगळ्या आयुष्यात.

कुणी डॉक्टर.

कुणी शिक्षिका.

कुणी आई.

कुणी एकटी.

कुणी वृद्ध.

कुणी अजूनही पाच वर्षांची.

प्रत्येकजण एकमेकांकडे पाहत होता.

मग त्या सगळ्या रसिका हळूहळू अदृश्य होऊ लागल्या.

शेवटी फक्त एकच उरली.

आजची रसिका.

R-00

काळोखातून एक परिचित आवाज आला.

“रसिका.”

ती वळली.

R-00 उभा होता.

पण यावेळी तो तिला घाबरवत नव्हता.

तो थकलेला दिसत होता.

“बाबा?”

तो हसला.

“तू मला ओळखलंस.”

“तुम्ही परत का आलात?”

“मी परत आलो नाही.”

तो तिच्याकडे पाहत म्हणाला—

“मी कधीच गेलो नव्हतो.”

रसिका गोंधळली.

“मग?”

“मी तुझ्या प्रत्येक आठवणीत होतो.”

तो हळूहळू तिच्याजवळ आला.

“माझी consciousness तुझ्यात नव्हती.”

“मग?”

“मी तुझ्या memory मध्ये होतो.”

रसिकाच्या डोळ्यांत अश्रू आले.

“म्हणजे तुम्ही...”

“हो.”

त्याने तिच्या डोक्यावर हात ठेवला.

“आता मला जाण्याची वेळ आली आहे.”

“नको.”

“रसिका.”

“मी पुन्हा तुम्हाला विसरले तर?”

तो हसला.

“यावेळी तू मला विसरणार नाहीस.”

“का?”

त्याने तिच्या छातीवर हात ठेवला.

“कारण यावेळी तू स्वतःची आठवण स्वतःजवळ ठेवली आहेस.”

R-00 चं शरीर निळ्या प्रकाशात विरघळू लागलं.

रसिकाने हात पुढे केला.

“बाबा!”

त्याने शेवटचं वाक्य म्हटलं—

“तुझं आयुष्य कोणत्याही प्रयोगापेक्षा मोठं आहे.”

आणि तो नाहीसा झाला.

१३वा दरवाजा बंद झाला

नंदिनीने अचानक डोळे उघडले.

“आता.”

ईशानने अंतिम command दिला.

CLOSE ALL TEMPORAL GATES

एकामागोमाग एक—

R-01

R-02

R-03

R-04...

सगळे दरवाजे बंद झाले.

शेवटी—

R-13

काळोखातून एक मोठा आवाज झाला.

जणू एखादं विशाल हृदय शेवटचा ठोका देत होतं.

धडाम!

सगळं शांत झालं.

निळा प्रकाश नाहीसा झाला.

आकाशातील काळं वर्तुळ बंद झालं.

आणि—

२२ ऑगस्ट १९९७ संपला.

२२ ऑगस्ट २०२६

नक्षत्र सिटी पुन्हा जिवंत झाली.

रस्त्यांवर वाहतूक सुरू झाली.

लोकांना काहीच आठवत नव्हतं.

काही तासांपूर्वी शहरावर काय घडलं होतं, याची कोणालाही कल्पना नव्हती.

फक्त चार लोकांना सगळं आठवत होतं.

रसिका.

आरव.

राधिका.

ईशान.

आणि पाचवी—

नंदिनी.

पण एक फरक होता.

आता नंदिनी आठ वर्षांची नव्हती.

ती सुमारे वीस वर्षांची दिसत होती.

रसिकाने तिला पाहिलं.

“तू...”

नंदिनी हसली.

“हो.”

“तुझं वय?”

“ज्या reality मध्ये आपण आहोत, तिथे मी नेहमीच वीस वर्षांची होते.”

रसिका हसली.

“म्हणजे तू आता खरंच माझी बहीण आहेस?”

नंदिनीने तिला मिठी मारली.

“या वेळेला कायमची.”

राधिकेने दोघांकडे पाहिलं.

तिच्या चेहऱ्यावर शांतता होती.

ईशानने शेवटचं system check केलं.

सगळं normal होतं.

फक्त एका screen वर एक छोटासा message होता.

PROJECT ASTRAL — TERMINATED

त्याखाली—

13 DOORS — 0 ACTIVE

ईशानने system बंद केला.

“संपलं.”

आरवने रसिकाकडे पाहिलं.

“खरंच?”

रसिका काही क्षण शांत राहिली.

मग म्हणाली—

“हो.”

काही दिवसांनी

नक्षत्र सिटीच्या एका छोट्या कॅफेमध्ये रसिका खिडकीजवळ बसली होती.

आरव समोर.

दोघेही शांत होते.

आरवने विचारलं—

“तुला अजून त्या रात्रीची स्वप्नं पडतात?”

रसिका हसली.

“कधी कधी.”

“काय दिसतं?”

ती खिडकीबाहेर पाहते.

“एक दरवाजा.”

आरवचा चेहरा गंभीर झाला.

“१३वा?”

रसिका मान हलवते.

“पण तो आता बंद असतो.”

“मग भीती का वाटते?”

ती काही क्षण विचार करते.

“कारण बंद दरवाज्याच्या पलीकडे काय आहे, हे मला माहीत आहे.”

आरव तिचा हात पकडतो.

“आणि?”

रसिका हसते.

“आता मला ते जाणून घ्यायची गरज नाही.”

दोघे शांत बसतात.

त्या रात्री नक्षत्र सिटीवर पुन्हा पाऊस पडत होता.

रसिका घरी आली.

तिने कपाट उघडलं.

आत तिच्या जुन्या वस्तू होत्या.

बालपणीची खेळणी.

जुने photographs.

आईचा एक फोटो.

राधिकेसोबतचा फोटो.

आणि शेवटी—

एक छोटं लाल खेळणं.

रसिकाने ते हातात घेतलं.

तिला आठवलं—

नंदिनीच्या हातातही अगदी असंच खेळणं होतं.

ती हसली.

मग खेळणं कपाटात ठेवून दरवाजा बंद केला.

ती निघून गेली.

काही सेकंदांनी—

कपाटाच्या आतून एक मंद आवाज आला.

टक.

रसिका थांबली.

तिने मागे वळून पाहिलं.

पुन्हा आवाज आला.

टक... टक...

कपाटाचा दरवाजा स्वतःहून थोडासा उघडला.

आत अंधार होता.

आणि त्या अंधारात—

एक छोटासा लाल दिवा चमकत होता.

13

रसिका हळूच कपाटाजवळ गेली.

पण यावेळी तिने दरवाजा उघडला नाही.

तिने फक्त हसून म्हटलं—

“मला माहीत आहे तू आहेस.”

दिवा बंद झाला.

सगळं शांत झालं.

आणि दुसऱ्या दिवशी सकाळी—

कपाटात काहीच नव्हतं.

ना लाल खेळणं.

ना दिवा.

ना कोणताही दरवाजा.

फक्त एक छोटासा कागद.

त्यावर सायलीच्या हस्ताक्षरात एकच वाक्य होतं—

“काही दरवाजे बंद करण्यासाठी नसतात... त्यांच्यापलीकडे न जाण्याचं शिकण्यासाठी असतात.”

रसिकाने तो कागद जपून ठेवला.

खिडकी उघडली.

सूर्य उगवत होता.

नक्षत्र सिटी पुन्हा नेहमीसारखी दिसत होती.

आणि यावेळी—

१३वा दरवाजा खरंच बंद झाला होता.

समाप्त

लवकरच येत आहे

पूर्वी हांडे-जोशी

यांची दुसरी कादंबरी

नववधू